

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

№12 (147)
ГРУДЕНЬ
2016 РОКУ

**Христос народився!
Славимо Його!**

Дозвольте сердечно привітати вас із чудовим святом Різдва Христового, а також з Новим 2017 роком. Більше двох тисяч років християни всього світу відзначають, святкують, прославляють світле Христове Різдво. Ми з вами — частинка вселенського християнства — з великою радістю та натхненням очікуємо на це особливе для нас свято. «Бо хлоп'ятко родилося нам, Син даний нам і влада на раменах Його!» (Іс. 9:6). Бажаю всім вам, дорогі сестри і брати, різдвяної радості, різдвяного миру та різдвяного світла у ваших серцях та домівках. Приєднуйтеся до ангельського хору, який возвеличував вічного Бога-Отця, що послав нам Спасителя, Учителя і Пастиря. Хай Божя благодать незмінно буде з вами!

З любов'ю та щирими молитвами про вас
СТАРШИЙ ЄПІСКОП ЦХВЕУ Михайло ПАНОЧКО

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ ПІДТРИМАВ ПРОЕКТ R500

У середу, 7 грудня, український уряд ухвалив Розпорядження щодо затвердження плану заходів з відзначення 500-річчя Реформації. Проект відповідного рішення розміщено на урядовому порталі.

Таким чином Кабмін визнав вагомий внесок протестантських організацій та релігійних громад в розвиток релігійної, культурної і соціальної сфери України, а також їх значну роль в гуманітарній роботі, яку здійснюють євангельські церкви в зоні АТО, допомагаючи переселенцям.

«На 2017 рік припадає ювілейна дата — 500 років реформаційного руху в Європі. У більшості європейських країн заплановані масштабні святкування цієї дати. На міжнародній арені українські протестанти разом зі своїми одновірцями з інших держав-партнерів були й залишаються потужним джерелом популяризації та лобювання інтересів нашої держави. Враховуючи значний позитивний внесок протестантської спільноти України в суспільний розвиток, наша держава не може бути осторонь цієї знаменної події», — сказала під час свого виступу заступник Міністра культури Тамара Мазур.

Вона зазначила, що Реформація не обмежилась Центральною та Західною Європою, а стала безумовним фактом духовного

життя Східної Європи, зокрема України. І символізувала собою новий етап розвитку у всіх сферах життя.

Розпорядження Кабміну прокоментував народний депутат, голова оргкомітету R500 Павло Унгурян: «Дякую уряду, який на виконання Указу Президента України надав підтримку в підготовці цього масштабного свята. Адже Реформація 500 років тому вплинула не лише на релігійне життя європейського суспільства, а й на його політичне, економічне, соціально-культурне зростання. А також дала поштовх формуванню успішних держав світу, таких, як Німеччина, Великобританія, США та інші. Маємо надію, що і наша держава скористається шансом побудувати успішну країну на духовних та моральних цінностях», — сказав він.

Варто зазначити, що згідно із затвердженим Планом заходів, урочистості з нагоди 500-річчя Реформації триватимуть в Україні протягом 2017 року. Заплановані тематичні наукові конференції, симпозиуми, семінари, просвітницькі заходи, трансляції циклів тематичних теле- та радіопередач, документальних і художніх фільмів, присвячених історії Реформації, випуск науково-популярних праць і творів діячів Реформації.

Урочистий старт подіям дасть святкування Різдва Христового 25 грудня на Європейській площі, що пройде під гаслом «Україна та світ святкують Різдво разом».

НХС.

СЛУЖИТЕЛІ ЦЕРКОВ ЗАКЛИКАЛИ ПРИЄДНАТИСЯ ДО РУХУ «#НЕ_МОВЧІТЬ» НА ЗАХИСТ ЦЕРКВИ ХВЕ У М. БАХЧИСАРАЇ

На початку грудня церкви «Голос надії» у м. Бахчисарай заборонили збиратися у власному домі молитви по вул. Ракицького, 29.

Пастор місцевої церкви Костянтин Мамчур отримав постанову окупаційної влади Криму від 2 грудня 2016 р. про те, що надалі церкви не дозволено проводити богослужіння у цьому приміщенні.

Як повідомляє сайт церкви «Скинія», яка опікується Бахчисарайською громадою як дочірньою, ще з початку серпня представники влади неодноразово висували до громади різного роду вимоги. Усі вони зводилися до того, що церква не може міститися напроти ново-будованого будинку підрозділу Федеральної служби безпеки Росії (ФСБ).

Представники російської влади наказали зняти вивіску із назвою церкви та зі словами з Біблії: «Мій дім буде названий домом молитви для всіх народів!» (Ісаї 56:7). Як повідомляється, спочатку до церкви навідалися представники ФСБ, потім — прокуратури, після цього провела перевірку пожежна служба; на виявлені зауваження церква швидко реагувала і виправляла недоліки. Однак основне послання з вуст усіх цих служб було одне: «Ми НЕ зможемо співіснувати разом». Отже, у п'ятницю, 2.12.16, пастору церкви було

пред'явлено розпорядження про заборону використання приміщення церкви.

У зв'язку з цими обставинами за ініціативою старшого пастора церкви «Скинія» та братерської ради було розпочато рух «#Не_мовчіть», основна мета якого — закликати християн ревно молитися за ситуацію в Криму, підняти свій голос за церкву ХВЕ «Голос надії».

Підтримати цей рух закликав і старший єпископ ЦХВЕУ Михайло Паночко: «Ми просимо молитися. А також просимо кримську владу не переступати межу, за якою можуть бути дуже неприємні наслідки. Тому що Церква не залучена до політики, вона створена для того, щоб робити добро, допомагати людям, молитися про всіх — бідних і багатих, молитися про владу. І влада тоді сильна, коли вона стоїть на позиції істини. Якщо влада робить незаконні речі, наступає на Церкву, то треба серйозно задуматися...»

Старший єпископ у відеозверненні попросив усіх молитися, щоб Бог вступився у цій ситуації і церква могла збиратися, як це було і раніше. «Нам жаль, що влада в Криму наступає на найбільш невинну організацію — Церкву Христову. Нехай Бог дасть мудрості і розсудливості тим, хто там приймає рішення», — зауважив Михайло Паночко. Він також наголосив, що наша справа — покладатися на Господа, молитися і підтримувати наших братів і сестер, щоб вони не опускали рук.

На сьогодні з закликом приєднатися

до молитви та інформаційної акції на підтримку церкви у Бахчисарай вже виступила ціла низка служителів різних церков та громадських діячів, серед яких, окрім старшого єпископа ЦХВЕУ Михайла Паночки, президент Асоціації «Еммануїл» Стів Вебер, народний депутат України Павло Унгурян, керівник відділу курії УГКЦ з душпастирства у пенітенціарній системі України протоієрей Костянтин Пантелей та інші.

Молитовна акція на підтримку церкви «Голос надії» у понеділок, 12 грудня, пройшла під стінами посольства Росії в Україні. У своєму зверненні до тимчасового повіреного у справах Росії в Україні Сергія Торопова українські віруючі закликали російську владу відновити порушені права євангельських християн в Бахчисарай.

Солідарність з переслідуваними християнами Криму проявили також священнослужителі інших церков, які взяли участь у мітингу, зокрема Української Християнської євангельської Церкви (УХЄЦ) та Української Греко-Католицької Церкви (УГКЦ).

Старший єпископ УХЄЦ Леонід Падун, який через релігійні переслідування був змушений виїхати з захопленого проросійськими бойовиками Донецька, розповів, що релігійні гоніння досі відчувають євангельські християни в зоні бойових дій на Сході України.

На початку 2016 року атаку з боку окупаційної влади пережила також парафія УГКЦ у Донецьку, біля храму якої сепаратисти організували мітинг,

#НЕ_МОВЧІТЬ!
12.12.16 ПОНЕДІЛОК 11:00
ПОСОЛЬСТВО РОСІЇ В УКРАЇНІ
(ПР.ВОЗДУХОФЛОТСЬКИЙ,27)
МОЛИТВА НА ПІДТРИМКУ ЦЕРКВИ
«ГОЛОС НАДІЇ» М. БАХЧИСАРАЙ
ТА ГРОМАД, ЩО ПОТЕРПАЮТЬ
ВІД ГОНІНЬ
ЧЕКАЄМО УСІХ!

сповнений закликів до ненависті та релігійної ворожнечі проти греко-католиків.

А не так давно проросійські сепаратисти незаконно конфіскували молитовний будинок адвентистів сьомого дня в Горлівці Донецької області.

Нагадаємо, що церква «Голос надії» в м. Бахчисарай вже друге десятиліття поспіль проповідує Слово Боже на Кримському півострові, допомагає незаможним сім'ям, людям без житла, відвідує ув'язнених. При церкві працюють два реабіліта-

ційні центри для алко- та наркозалежних.

Із закриттям дому молитви віряни проводять служіння невеликими групами по домах, оскільки зібратися на молитву разом, як раніше, не мають можливості. Більшість із них переконані: якщо церква та громадськість сьогодні не вступляться за громаду, кримська влада так і не дозволить їм прославляти Господа у приміщенні, яке вони будували власними руками, вкладаючи власні кошти.

chve.org.ua.

ЛЮБОВ БАТЬКА

Син царя Давида Авесалом збунтувався проти батька. Шляхом хитрощів він здобув прихильність багатьох ізраїльтян. Усіх, хто йшов до царя на суд в пошуках правди, він переконував, що кращого судді, як він, і бути не може, що він усе вирішуватиме на їх користь, викликаючи тим самим сумнів в справедливості свого батька. Стараючись здобути прихильність, він проявляв надзвичайну увагу до людей: тому, хто намагався поклонитися йому, простягав руку та цілував його. У такий спосіб «... крав Авесалом серця Ізраїлевих синів» (2 Сам. 15:6), свавільно відбирав у батька те, що належало йому, – шану, честь, авторитет, повагу ізраїльтян...

Усе життя Давида було переповнене військовими сутичками та конфліктами. У межах держави його переслідував цар Саул, охоплений страхом втрати царського престолу через визнання в народі Давида як воїна. Ставши царем, Давид змушений був вести безперервні війни з безліччю зовнішніх супротивників, у зв'язку з чим його називали найбільш войовничим царем Ізраїлю. У псалмах Давида нерідко звучать ноти душевного болю та відчувається гіркота розчарувань і прикрощів, що свідчить про частий його внутрішній неспокій. Серце Давида стало місцем безперервних битв. Не оминули його й сімейні конфлікти.

Одна з найбільш драматичних подій в житті царя, пророка, поета і співця – повстання проти нього рідного сина Авесалома. На хвилі манії величчя він організував проти батька військовий виступ, який переріс у тривалу громадянську війну.

Попри те, що йшлося про питання життя та смерті, Давид своїм військовим керівникам Йовавові й Авішаеві та Іттаєві наказав: «Обережно будьте мені з моїм юнаком Авесаломом!». А ввесь народ чув, як цар наказав усім провідникам про Авесалома» (2 Сам. 18:5).

Синівський меч навис над головою батька, який вимушений був оборонятися від військ нападника, але того турбувало найголовніше – зберегти життя Авесалома. Жорстоке серце сина та його огидна

поведінка не змогли зруйнувати батьківської любові.

Вирішальна битва відбувалася в Єфремовому лісі, Давидові раби побили 20 тисяч народу. І сталося: «... Авесалом їхав на мулі. І підбіг той мул під гушавину великого дуба, а його волосся заплуталося в дубі, і він опинився між небом та землею, а мул, що під ним, перебіг. І побачив це один чоловік, і доніс Йоваву та й сказав: «Ось я бачив Авесалома, що висить на дубі». І сказав Йовав до чоловіка, що доносив йому: «Ось ти бачив, а чому ти не вразив його там на землі, а я дав би тобі десять шеклів срібла та одного пося. І сказав той чоловік до Йовави: «А коли б я вважив на руці своїй навіть тисячу шеклів срібла, не простягну своєї руки на царського сина, бо ми чули на власні вуха, що цар наказав тобі й Авішаєві та Іттаєві, говорячи: «Збережіть мені мого юнака Авесалома! Або коли б я допустився в душі своїй неправди, а всяка річ не затаїть перед царем! – то й ти став би проти мене». І сказав Йовав: «Не буду отак зволікати з тобою!». І він узяв три стріли в руку свою, і вбив їх у серце Авесалома, що ще живий висів на середині дуба. І оточили його десять юнаків, Йовавові зброєноші, і вдарили Авесалома, та й убили його. І засурмив Йовав у сурму...» (2 Сам. 18:9-16).

Вістка про смерть сина ножом прошила серце Давидові. «І затремтів цар, і вийшов на горішній поверх брами, та й заплакав. А коли йшов, то так говорив: «Сину мій, Авесаломе, сину мій! Сину мій, Авесаломе! О, якби я був помер замість тебе, Авесаломе! Сину мій, сину мій!» (2 Сам. 19:1).

Скупа батьківська сльоза котилася по щоках Давида. На відміну від усіх інших битв, у цій він був переможений, а не переможець, адже з сином були поховані найкращі його мрії та сподівання. Він почувався немічним, безвихідь та неможливість щось змінити роздирали його серце. Перемога обернулася жалобою для усього народу, бо стало відомо, що запечалюється цар за своїм сином. Нечувана досі подія: війська повернулося з піднятими прапорами, а кожному доводиться уникати присутності царя, який оплакує свого сина. Його ніхто не хоче зрозуміти. Та й чи зміг би?

Мало того, гіркоти додають докори та звинувачення найближчих у царстві людей, об плече яких він опирався та яким довіряв. «І прийшов Йовав до дому царя, та й сказав: «Сьогодні ти засоромив обличчя всіх своїх рабів, які сьогодні врятували життя твоє, і життя синів твоїх та

дочок твоїх, і життя жінок твоїх, і життя наложниць твоїх, через те, що ти любиш тих, хто тебе ненавидить, і ненавидиш тих, хто тебе любить, бо ж сьогодні ти виявив, що нема в тебе вождів ані слуг. Бо сьогодні я знаю, що коли б Авесалом був живий, а ми всі сьогодні були мертві, то тоді це було б любе в очах твоїх...» (2 Сам. 19: 6-7).

Йовав звинувачує Давида в любові, в якій нібито втрачено здоровий глузд, на його погляд вона непоміркована та невинуватна. Він вважає, що повинен був відбутися перехід від любові до ненависті, коли царський син виступив проти батька. І тих, які ціною власного життя здобували перемогу над ним, Давид мав би любити більше за Авесалома, бо вони його люблять. А тепер цар виглядає як той, який зненавидів їх, бо його не втішає триумф перемоги та спокій, який повернеться в царство зі смертю провідника повстанців.

Полководці війська Давида розраховували, як і завжди при здобутті перемоги над супротивником, на схвалення та почесті, винагороду, підвищення у званні... Ніхто не сподівався на такий поворот подій. Усі були далекі від почуттів, які переживав цар відносно свого сина.

Давидова любов до Авесалома була неосяжною, як і любов Небесного Отця до людей як Своїх дітей. Це «любов, яка перевищує знання» (Еф. 3:19), вона не підлягає логічним поясненням та не виходить з раціональних розрахунків.

Батьківська любов – це не монархічна влада, що знаходить своє вираження у рішеннях на взірць «хочу милую, хочу – караю». Така любов безумовна і абсолютно не залежить від обставин. Вона завжди вимоглива, проте безперечно прощає.

Будучи людиною за серцем Бога, Давид володів найкращими батьківськими почуттями в повному розумінні цих слів, бо його любов була співзвучна любові до нього Бога як Отця, яку він часто оспівував в псалмах. Така любов страждає і проливає сльози і водночас прощає, співчуває і забуває. «Ніколи любов не перестає» (1 Кор. 13:8), бо це почуття не через щось, а заради когось.

«О, якби я був помер замість тебе...», – у словах, які виривалися із уст Давида, – батьківська любов Бога, який помер замість нас, щоб ми жили вічно.

Ігор Крошук.

НАРОДНІ ДЕПУТАТИ ПРОПОНУЮТЬ ЗРОБИТИ 25 ГРУДНЯ СВЯТКОВИМ ДНЕМ В УКРАЇНІ

У Верховній Раді зареєстровано законопроект № 5496 «Про внесення змін до Кодексу законів про працю України», який пропонує законодавчо затвердити святкування Різдва Христового 25 грудня та 7 січня.

Його внесли 24 представники різних політичних фракцій та груп, серед яких Павло Унгурян, Ольга Богомолець, Микола Княжицький, Олександр Сочка, Руслан Лук'ячук, Валерій Бабенко, Дмитро Тимчук, Олександр Бригинець, Ольга Корчинська та Євген Рибчинський та ін.

«Депутати різних політичних сил, різних поглядів, конфесій та релігійних переконань зійшлися на думці, що Україна повинна розпочати прекрасну традицію святкувати Різдво Христове разом зі всім світом. Це історично правильно, – розповідає співавтор закону Павло Унгурян. – Приблизно 30% українських християн (католицьких і протестантських громад) відзначають Різдво Христове 25 грудня. Нам потрібно розірвати атеїстичну радянську традицію святкувати Різдво Спаса за залишковим принципом – після Нового Року».

Цей проект не змінює статус 7 січня як свята Різдва Христового, а встановлює норму, якою українські християни зможуть святкувати його відповідно до своїх релігійних переконань. Таким чином парламентарі врахують інтереси великої частини населення і об'єднають українське суспільство.

«Ми подали цей законопроект, шануючи право кожного українця мати в своїй родині це велике свято», – зазначив М. Княжицький.

З проханням підтримати законопроект до парламентарів звернулася Ольга Богомолець: «Україні не вистачає добрих новин. Буде надзвичайно справедливо, якщо люди, які відносять себе до Греко-Католицької, Римо-Католицької Церкви, матимуть таке саме право, як православні, святкувати цей визначний день».

Варто зазначити, що дискусію про святкування Різдва Христового в грудні розпочав у минулому році секретар РНБО Олександр Турчинов. Зокрема, на своїй офіційній сторінці в Facebook він неодноразово зазначав: «Сьогодні жодна країна не живе за Юліанським календарем. Цей календар залишився для визначення фіксованих календарних святкових дат лише в певних православних Церквах, у тому числі в Росії, Україні та Білорусі. Хоча самі Церкви у своєму повсякденному житті теж користуються Григоріанським».

Про цю новачку йшлося і під час останньої зустрічі Всеукраїнської ради Церков і релігійних організацій з Головою ВР А. Парубієм.

НХС.

В УКРАЇНІ ХОЧУТЬ ЗАКОНОДАВЧО ЗАБОРОНИТИ ХРЕСТИТИ ДІТЕЙ ДО 18 РОКІВ

Хрещення неповнолітніх старшими родичами пропонується розглядати як примусове нав'язування однієї з вір дитині, яка сама ще не здатна тверезо оцінювати і приймати такі рішення.

Це ж стосується і різних шкільних уроків про релігію, на яких пріоритети віддаються строго одному з віросповідань. При цьому інтереси і бажання самої дитини не враховуються, оскільки старші родичі вважають, що краще за своїх дітей і внуків знають, що їм потрібно, пишуть «Все новості».

«Недопустимо, щоб дітей, незважаючи на їх волю, записали в те чи інше віросповідання... І оскільки Сам Ісус хрестився у 30 років, нехай люди дадуть дитині право вибору – це має бути саме її рішення, а не рішення інших людей», – говориться у зверненні з цього приводу.

Нагадаємо, що стаття 35 Конституції України гласить, що кожен має право на свободу світогляду і віросповідання. «Це право включає в себе сповідувати будь-яку релігію чи не сповідувати жодної, безперешкодно справляти одноосібно чи колективно релігійні культу і ритуальні обряди, вести релігійну діяльність».

Церква і релігійні організації в Україні відділені від держави, а школа – від Церкви. Тому ніяка релігія не може бути визнана державою як обов'язкова.

НХС.

prochurch.info.

ЗАВІДУВАЧІ ВІДДІЛІВ ЦХВСУ ПРОЗВІТУВАЛИ ПРО РОБОТУ – РІК ВІЯВИВСЯ ПЛІДНИМ

7 грудня 2016 у головному офісі ЦХВСУ відбулася звітна нарада керівників відділів братства. Розпочалася вона з молитви, у якій присутніх повів головуючий, перший заступник старшого єпископа Микола Синюк.

Учасники наради схвалили порядок денний і протокол попереднього засідання і приступили до звітів. Розпочинаючи цю частину, завідувач відділу благовісту Олександр Попчук зазначив, що рік для благовісників був надзвичайно насичений. Проект «Євангеліє в кожне село», який реалізовували раніше, поглинули два великі проекти – «400 церков за п'ять років» і R500 – святкування 500-річчя Реформації в Європі.

«Що таке Реформація? Я кажу людям, що це гарно обрізаний виноград, коли залишається одна плодоносна лоза» – підкреслив завідувач відділу благовісту. І запропонував більше використовувати ресурс місцевих ЗМІ, розміщуючи в районних газетах невеликі статті патрістично-християнського спрямування. Використовувати для цього уроки профілактики у школах

та озброїти вчителів знаннями про Реформацію.

Завідувач відділу міжнародних і зовнішніх стосунків Юрій Кулакевич коротко поінформував присутніх про ресурсні сайти проекту R500, про роботу із християнськими виданнями за кордоном. А також про значну міжконфесійну роботу в Україні, зокрема, у законотворчій діяльності. Він озвучив також дату проведення наступного молодіжного з'їзду у Малині – з 5 по 12 липня 2017 р.

Про роботу соціального відділу звітував відповідальний за розвиток тюремного капеланства В'ячеслав Когут. Він розповів, що на сьогодні спільно з освітніми закладами підготовлено близько тисячі соціальних службників церкви. Потужно розвивається капеланське служіння – військові капелани регулярно служать воїнам АТО. Добрий поштовх до розвитку отримало медичне капеланство, так само продовжують активно працювати і тюремні капелани – за рік вони провели близько ста євангелізацій у місцях ув'язнення.

У структурі соціального служіння церкви працюють 95 реабілітаційних центрів, три з яких відкрито цього року (один з них – у с. Тарасівці під Києвом приймає бездомних). Значна робота ведеться і з дітьми засуджених та сім'ями працівників пенітенціарних установ.

Завідувач відділу служіння людям з вадами слуху Павло Смоль, звітуючи про вже зроблену роботу, сказав, що реалізовано перший етап проекту «Біблія мовою жестів» – Євангеліє від Марка, і запропонував проводити його презентацію під час міжконфесійних богослужінь у рамках R500. А це запропонував ідею забезпечувати такі служіння сурдоперекладом.

Анатолій Коренівський, завідувач відділу медіа-служіння повідомив, що за рік зробив 12 візів у регіони, у тому числі на Схід України. Було опрацьовано та додано на різні ресурси, зокрема

на Youtube, близько 500 проповідей, розіслано по церквах близько 1000 дисків із записами тощо.

Про роботу сестринського служіння розповіла Людмила Степанченко. Вона повідомила про бажання сестринського комітету більше працювати з молоддю та озвучила дати наступної звітної конференції – вона відбудеться 13-16 червня у м. Мелітополі на Запоріжжі.

Про те, як розвивається робота в інформаційному напрямку, розповіла редактор сайту chve.org.ua Ірина Столяр. На сьогодні сформувалася команда волонтерів з журналістів, фотографів, відеоредакторів, які висвітлюють інформацію з великих форумів братства (Малинфест, Світовий конгрес ХВС тощо), однак є потреба у створенні прес-служби братства, яка працювала б на постійній основі.

Завідувачка відділу дитячого служіння Лариса Мурах розповіла, як ведеться робота у сфері дитячої євангелізації, а ще про табірну роботу, про потребу у налагодженні контактів з батьками та про розвиток підліткового служіння. Звіт на конференції відділу, за її словами, планується на травень, а у вересні заплановано провести табір для служителів відділу.

Підсумував нараду єпископ Микола Синюк. Він розповів про роботу місіонерського відділу, зокрема торкнувся болючої на сьогодні теми – ситуації, що склалася навколо церкви «Голос надії» у м. Бахчисарай. Ще зауважив, що сьогодні майже не залишилося великих місій, які би фінансово підтримували на постійній основі місіонерів, що служать в Україні. Прозвітував про роботу наших місіонерів за кордоном, зокрема у Боснії, Хорватії та інших країнах.

Завершилася нарада спільною молитвою, у якій завідувачі відділів подякували Господу за Його любові і милість та попросили благословення на рік наступний.

chve.org.ua.

Марек Камінський
Єпископ Церкви ХВЕ Польщі

«Першу книгу я був написав, о Теофіле, про все те, що Ісус від початку чинив та навчав, аж до дня, коли через Духа Святого подав Він накази апостолам, що їх вибрав, і вознісся. А по муці Своєї Він ставав перед ними живий із за-свідченнями багатьма, і сорок день їм з'являвся та про Божєє Царство казав. А зібравшись з ними, Він звелів, щоб вони не відходили з Єрусалиму, а чекали обітницї Отчої, що про неї казав ви чули від Мене. Іван бо водою христив, ви ж охрищені будете Духом Святим через кілька тих днів! А вони, зіштовшись, питали Його й говорили: Чи не часу цього відбудуєш Ти, Господи, царство Ізраїлеві? А Він їм відказав: То не ваша справа знати час та добу, що Отець поклав у владі Своїй. Та ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас, і Моїми ви свідками будете в Єрусалимі, і в усій Юдеї та в Самарії, та аж до останнього краю землі» (Дії 1:1-8).

У цьому короткому фрагменті ми бачимо два способи мислення. Як і взагалі в усьому першому розділі Дій святих апостолів. Господь говорить Своім учням, щоб вони очікували Духа Святого. Господу дуже важливо, щоб Його Церква була сповнена Духом Святим. Та для апостолів це не було найважливішою справою. Їх передусім хвилюють теологічні питання. І вони запитують, коли ж буде відновлене панування Ізраїлю – до, під час чи після Тисячолітнього царства. І коли прийде це Тисячолітнє царство. Ісус їм відповідає: «Не ваше це діло – знати часи і строки. Ваше діло – прийняти Духа Святого».

Це перша помилка Церкви – нас хвилюють теологічні питання. Ми сварилися, сперечаємося через дрібниці, які не мають значення, і водночас нехтуємо дією Духа Святого в нашому житті.

Але в цьому розділі ми бачимо ще одну помилку апостолів. Чим були зайняті люди, поки Дух Святий не почав діяти? Виборами!

Десять днів вони чекали на Духа Святого – і змудилися. Що робити? Провести вибори. Хто буде одним із Дванадцяти? Хто гідний такої честі?

Ісус сказав чекати. Та ми бажаємо діяти. Ми хочемо робити багато речей, хоча Ісус і сказав нічого не робити, поки не прийде Дух Святий.

Час очікування на Духа Святого – це час випробувань для віруючих. Чи сконцентруєш ти на тому, щоб прийняти силу Божу і Його присутність, а чи будеш займатися людськими ділами?

Друге, про що тут їм говорить Ісус, – чекати, поки вони не будуть хрещені Духом Святим.

Третє – ви приймете силу Духа Святого, коли Він зійде на вас. А це означає, що коли Дух Святий зійде,

ДЖЕРЕЛА П'ЯТИДЕСЯТНИЦІ

ви можете і не прийняти Його силу. І треба визнати, що в нас тисячі людей хрещені Духом Святим, та сили Божої не мають.

Причина одна: вони хрещені Духом Святим, а більше нічого їм і не потрібно. Вони хочуть говорити іншими мовами, але не хочуть служити. Не прагнуть освячення свого життя. Не готові платити ціну. Саме тому в нас багато людей, хрещених Святим Духом, але мало плоду. І тому людям потрібно навчатися.

Хрещення Святим Духом – це не кінець, це тільки початок, це відчинені двері, через які ти можеш увійти, однак не зобов'язаний йти далі. І ти можеш продовжувати жити своїм життям, хоч і хрещений Святим Духом.

Далі Ісус говорить: «Моїми свідками будете». Значить, хрещенням Святим Духом твоє відчуття Бога не закінчується, а тільки починається. Бог починає особливим чином працювати над тобою. Ти платиш ціну, служиш, ростеш, і Бог починає вживати тебе як Свого свідка.

Однак існує одна проблема: вогонь, в який не підкладають дрова, гасне. Тому головне завдання кожного віруючого – з моменту хрещення Духом Святим підживлювати цей вогонь, щоб він завжди горів.

У Приповістях 26:20 читаємо: «З браку дров вогонь гасне...» І ще один текст: «З цієї причини я нагадую тобі, що ти розгрівав Божого дара, який у тобі через покладання рук моїх» (2 Тим. 1:6).

У цьому тексті грецьке слово, перекладене як «розігрівати», складається з двох слів: «ана», що означає «ще раз», і «пірей», що перекладається як «палати, загорятися». Іншими словами, Тимофій мав цей вогонь, але він почав гаснути. І дари благодаті в його житті почали згасати. Тому Павло й радить розігрівати їх. Не повинно бути так, що ти починаєш нехтувати тим, що отримав від Бога, не підкидаєш нічого в вогонь. Бо це найпростіший спосіб його погасити.

У Церкві існує величезна проблема із вживанням дарів Святого Духа. Тому що дари можуть згасати. З одного боку, Слово говорить, що дари Божі невідмінні. Але якщо ти не шукаєш ведення Духа Святого, то починаєш жити людською силою, і мудрістю. Це не означає, що ти перестанеш бути дитиною Божою і не підеш на небо. Однак на цій землі ти будеш жити без сили Божої і слави Божої.

Ти можеш отримати дар Святого Духа, але лише від тебе залежить, чи буде це в тобі жити, рости і розвиватися. Коли Мойсей виходив з Божої присутності, його лице переставало сяяти. І церква, і окремі віруючий можуть дійти до згасання сяяння, і наслідки цього драматичні.

Уроки з історії

Читаючи Дії святих апостолів, ми бачимо, що Церква була сповнена Духом Святим. Після смерті апостолів час деякий час діяльність Духа Святого і Його сила присутні, та настав момент, коли люди перестали перейматися Божим веденням. Минули роки, і дарів не стало – ні в житті окремих віруючих, ні в житті Церкви загалом.

Коли Августин (він був відомим філософом, помер 430 року) по-справжньому повернувся до Бога, він написав: «Дари Духа Святого нам більше не потрібні, вони закінчилися разом з апостолами. Тепер

у нас є тільки Слово Боже, яке ми добре розуміємо, і цього нам досить».

З того моменту минуло 13 століть, і вже ніхто не знав, що таке хрещення Духом Святим. Потім з'явився Джон Веслі. 24 травня 1738 року він пережив щось особливе у спілкуванні з Богом, і через 13 століть тиші заявив, що після навернення є ще одне переживання – Веслі назвав його «другим благословенням».

Він навчав, що люди, які пережили це «друге благословення», живуть інакше, моляться інакше, у них багато радості, багато Божого вогню.

Це називали по-різному. Проблема полягала, однак, у тому, що те, що колись втратили, повернути дуже важко. І Джон Веслі якраз про це і говорив.

З того часу минуло 150 років, а віруючі і досі не розуміють, що таке хрещення Святим Духом.

Це здається неймовірним: батьки втрачають щось дуже цінне, що дав їм Бог, а їх внуки вже не здатні зрозуміти, про що взагалі мова. І це великий урок для нас. Якщо ми знехтуємо вченням про хрещення Духом Святим, то наші внуки понатя про це не будуть мати. І може, читаючи наші книжки, вони скажуть, що взагалі не розуміють, про що там написано. Це урок історії. Те, що ти втратив, доведеться повертати з боєм.

Потім був Чарльз Пархам. 31 грудня 1900 в біблійній школі Топеки він дав завдання студентам розібратися з питанням про хрещення Духом Святим. Студенти написали роботи на цю тему, зазначивши, що хрещення Святим Духом обов'язково супроводжується говорінням іншими мовами. І вирішили помолитися, щоб практика апостолів проявилася і в їхньому житті.

Потім була Азуза-стріт. Звідти Божий вогонь поширився по всьому світу. В Європі також були люди, які пропагували рух Духа Святого. Але диявол повстав проти цього. У 1910 році була прийнята Берлінська декларація, де говорилося, що «так зване хрещення Духом Святим походить знизу, а не згори».

Коли 1920 року закінчилася польсько-більшовицька війна, з Америки почали повертатися віруючі слов'ян-заробітчани, щоб розповісти про хрещення Духом Святим, тому що вогонь Святого Духа глибоко проник в їхні серця. І вони вирішили залишити все, щоб розповісти рідним про чудесні Божі діла. Серед них був Густав Герберт Шмідт.

Він був немцем, народився 1891 року в селі Онополі на території сучасної Західної України. До Бога повернувся 1905 року, коли поїхав на навчання до школи в Берліні. Звідти він поїхав до біблійної школи в Америці і там був хрещений Духом Святим. 1920 року повернувся на батьківщину і став тут першим місіонером. Разом з ним приїхали деякі брати – Ільчук, Нагірний та інші, щоб проголошувати Слово Боже. Почалися утворюватися церкви.

У травні 1929 року в Старій Човниці була заснована Церква християн віри євангельської. Тоді ця територія належала до Польщі, і сьогодні дочки тієї Церкви діють в Польщі, Україні, Білорусі і Литві. І мені було приємно бачити в Києві фото наших засновників – Шмідта, Бергольца тощо. Думаю, що ми не двоюрідні – ми рідні брати. Ми справжня сім'я, і нам потрібно сильно любити один одного.

голос. Дуже рідко зустрічаються в Біблії місця, де Бог підвищує голос. Переважно Він говорить тихо. І для того, щоб чути Його голос, потрібні увага і смирення (покара) перед Ним: «Мій сину, прислухайся до Моїх слів, до речей Моїх вух своє нахили!» (Пр. 4:20).

Нахилити своє вухо, тобто впокоритися, попросити Духа Святого відкрити наші духовні вуха, щоб ми почули і зрозуміли, що Він хоче нам сказати.

Наступні необхідні умови, щоб чути голос Божий, – час і спокій. Нам потрібен час для тиші. Час, коли ми відключаємо всі зовнішні фактори впливу на нас і залишаємося з Богом наодинці, коли приходимо до Нього з поклопінням, усвідомлюючи, що Бог, Який створив всесвіт, цей Всемогутній Бог біля нас і говорить з нами.

Як можна бути впевненим, що голос, який ми чуємо, – дійсно голос Божий? Перший і найважливіший тест полягає в наступному: чи відповідає те, що ми чуємо Слову Божому і принципам Святого Письма? Саме Дух Святий приносить голос Божий до нас, Дух Святий – Автор усього Священного Писання, Він керував людьми, які писали Біблію. Це підтверджує сама Біблія. Наприклад: «Усе Писання Богом натхненне і корисне до навчання, до докору, до направи, до виховання в праведності...» (2 Тим. 3:16).

Якщо те, що ми чули, не відповідає принципам Священного Писання, то будьмо впевнені: це не від Бога.

Наступний тест – це підтвердження обставинами. Інколи Бог просить зробити щось дивне, незвичне, на перший погляд, незрозуміле і несподіване, і ми не впевнені, що це від Бога. Тоді та чи інша ситуація, різні обставини допоможуть нам визначити, що те, що ми чули, – Божий голос. Ми побачимо підтвердження в реальному житті.

Третій тест – підтвердження, яке ми повинні шукати. Це Божий мир в нашому серці. Божий голос завжди приносить Божий мир: «І нехай мир Божий панує у ваших серцях,

Густав Шмідт заснував у Гданську біблійний інститут. Були випущені два курси – з 1930 по 1933 роки і з 1935 по 1938 роки. Більшість засновників церков християн віри євангельської здобули освіту в цьому інституті.

Для чого я це говорю? Для того, що ми не звалилися з місяця і не повинні високо дерти свої носи. Наше вчення передали нам отці віри. Вони заплатили за це високу ціну, і не тільки в часи комунізму. Брати Федішину пророкували, що прийдуть фашисти і вб'ють його за те, що він пастор. Але він не злякався і не втік. Його завезли в тюрму до Львова, і більше його ніхто не бачив.

Ми вдячні Богові за теологічне вчення. Але не менше вдячні за чудесне свідчення життя віри наших батьків. Густав Шмідт сказав: «Діло хреста – для небесної людини, а діло Святого Духа – для земної». Іншими словами, діло хреста веде нас на небо, це переживання народження згори. А друге діло – діло хрещення Духом Святим – допомагає нам вести на цій землі плідно і благословенне життя.

Якби в нас на землі не було місії, не було завдання звіщати Євангеліє, щоб навертати людей до Господа Ісуса, нам непотрібне було б хрещення Святим Духом. На небесах ми не будемо говорити іншими мовами, не будемо пророкувати, зціляти, не будемо потребувати особливих одкровень, тому що ми і так будемо все знати.

Хрещення Духом Святим нам дано на час мандрювання і служіння на землі. Тому я наважусь заявити, що без сповнення Духом Святим – спершу хрещення Святим Духом, а потім служіння дарами Святого Духа (звісно ж, так, як нам дає Дух Святий) – ми не спроможні виконати на землі свою місію.

Пам'ятаю, коли я був ще хлопчиком, але вже повернувся до Бога, у кожного в Біблії були написані три дати: коли народився згори, коли прийняв водне хрещення і коли був хрещений Духом Святим. І знаєте, що було найстрашнішим? Ми писали ці три дати, закривали свої Біблії і казали: ми всього досягли, більше нам нічого не треба.

Але заждіть – це ж тільки початок. Хрещення Святим Духом – це двері до служіння. З боєм говорю на основі особистого спостереження, що на Заході вчення добре, але переживання немає. Усе розкладене за порядком, тільки життя немає.

Хай Бог береже нас від того, щоб ми закинули свій благовіст, а потім і переживання хрещення Духом Святим. Якщо ми сьогодні знехтуємо Божим даром і перестанемо постійно навчати наших дітей про хрещення Духом Божим, якщо не приведемо дітей до переживання Божої присутності, якщо зневажимо розвитком і присутністю дарів Духа Святого на наших зібраннях, станеться трагедія. І невідомо, скільки століть доведеться чекати, щоб усе це повернулося в Церкву.

Браття, диявол сильно бажає, щоб ми не проповідували на тему хрещення Духом Святим. Щоб не молилися про хрещення Духом Святим. Не покладали руки на людей. Але це наш обов'язок стосовно наших братів і сестер, а особливо – наших дітей.

Хай це джерело П'ятидесятниці не висохне в нашому житті, хай цей вогонь завжди буде свіжим і новим.

Якщо подивитися на історію людства крізь призму Біблії, то її можна поділити на три епохи: епоху патріархів, епоху Закону та епоху Євангелія. Протягом цих епох багато що змінювалося, але незмінною залишалася Божя вимога до людей – вимога слухати голос Божий.

Епоха патріархів – це час від Адама до Мойсея, час життя Еноха, Ноя, Авраама, Ісака та Якова. У цей період Бог будував особисті стосунки з главами сімейств, патріархами і їх сім'ями. І ці люди спілкувались з Богом безпосередньо. Ной почув Бога, послуховався Його і збудував ковчег. Авраам, почувши голос Божий, виїшов з Харану і пішов у невідому землю Ханаанську, і це було залічене йому в праведність.

Потім настав період Закону, коли Бог почав мати справу з Ізраїлем як з народом. Він помістив ізраїльтян під особливий Закон – Закон, даний тільки для них, він не стосувався більше ніякого народу.

У той часу Ізраїль мав скіну з ковчегом заповіту (потім храм) і священство. Коли Ізраїль підійшов до підніжжя гори Синаї, Мойсей зійшов на неї, і Господь говорив з ним і дав послання до дітей ізраїлевих: «А тепер, коли справді послухаєте Мого голосу і будете дотримувати заповіту Мого, то станете Мені власністю більше всіх народів, бо вся земля – то Моя. А ви станете Мені царством священників та народом святим» (Вих. 19:3-6).

У Повторенні Закону читаємо: «І станеться, якщо дійсно будеш ти слухатися голосу Господа, Бога свого, щоб додержувати виконання всіх Його заповідей, що я наказую тобі сьогодні, то поставити тебе Господь, Бог твій, найвищим над усі народи землі. І придуть на тебе всі оці благословення, і досягнуть тебе, коли ти слухатимешся голосу Господа, Бога свого» (Повт. Зак. 28:1-2).

Як чути голос Божий

Господь двічі повторює, що на тебе придуть благословення, і ти матимеш силу виконувати заповіді, коли будеш слухатися Його голосу.

Пізніше Бог через пророків нагадує Ізраїлю про вимогу слухати Його голос: «Я не говорив батькам вашим і не наказував їм того дня, як виводив їх із краю єгипетського, про справи цілопалення й жертви. Бо лиш справу оцю Я звелів їм, говорячи: Слухайтесь Мого голосу і Я буду вам Богом, а ви будете народом Моїм, і ходіть усею дорогою, про яку наказу вам, щоб вам було добре» (Єр. 7:22-23).

Це незмінна Божя вимога – з покоління в покоління, з епохи в епоху. «Слухайтесь Мого голосу...» І це повною мірою стосується нас. Якщо ми дійсно хочемо належати Господеві, ходити Його дорогами, насолоджуватись Його благословеннями, то Бог говорить нам так само, як говорив колись Ізраїлю: «Слухайтесь Мого голосу і Я буду вам Богом, а ви будете народом Моїм».

А що з цього приводу говорив Ісус? Чи змінилася ця вимога в епоху Євангелія – нашу епоху?

«Воротар відчиняє йому (пастуху або пастирю) і його голосу слухають вівці... А як вижене всі свої вівці, він іде перед ними і вівці слідом за ним ідуть, бо знають голос його. За чужим же не підуть вони, а будуть утікати від нього, бо не знають вони чужого голосу» (Ів. 10:3-5).

І ще: «Мого голосу слухають вівці Мої, і знаю Я їх, і за Мною слідком вони йдуть. І Я життя вічне даю їм, і вони не загинуть повк, і ніхто їх не вихопить із Моєї руки» (Ів. 10:27-28).

Ісус записує в Книгу життя не по деномінаціях, Він не каже: «Я знаю вас, Мої любі вівці, тому що ви католики, православні,

баптисти чи п'ятидесятники». Він каже: «Я знаю вас тому, що ви слухаєте голос Мій і йдете за Мною. І Я дам вам життя вічне, і ніхто вас не вихопить з Моєї руки».

Отже, коли ми чуємо голос Божий і коримося йому, саме тоді ми стаємо учнями Ісуса, і Він каже, що знає нас і буде благословляти.

А тепер питання: як ми можемо чути голос Божий? І знову звертаємось до Євангелія – відповідь там. Багато разів Ісус говорив про тих, «хто має вуха слухати» і чує, і про тих, «хто має вуха слухати» і не чує. Наприклад, Він «сказав: «Хто має вуха, щоб слухати, нехай слухає!» (Мр. 4:9), а потім Він повторює це в Мр. 4:23.

Дивні слова. Невже люди, які слухали Його, були без вух? Тут Він явно говорить не про фізичні вуха. Очевидно, Він говорить про те, що ми повинні слухати Бога своїм серцем. Пам'ятаєте, що Соломон просив у Бога? «Дай же своєму рабові серце розумне, щоб судити народ Твій, щоб розрізняти добре від злого, бо хто пошлать керувати цим великим народом Твоїм? І була та річ приємна в Господніх очах, що Соломон попросив оцю річ» (1 Цар. 3:7-10).

Буквальний переклад з оригіналу говорить про серце, яке може чути Бога. Ми слухаємо і чуємо Бога серцем, а не фізичними вухами. Недаремно у Приповістях говориться – це слова того ж Соломона – «Над усе, що лише стережеться, серце своє стережи, бо з нього походить життя» (Пр. 4:23).

Те, що заховане в нашому серці, визначає напрям нашого життя. Наскільки важливо мати серце, яке відкривається на голос Господа Ісуса і не відкривається на голос чужого. І варто розвивати чутливість серцеце, якщо ми дійсно хочемо чути Божий

Михайло Паночко
Старший єпископ ЦХВЕУ

Церква П'ятидесятниці – це Церква, яка визнає і практикує духовні дарування. Хтось сказав, що вчених безліч, мудрих мало, знайомих наповні – а де друг?

Хотілося б, щоб ми не тільки багато знали. Краще менше знати, але більше зробити.

Творення Церкви

Перша ціль духовних дарувань – творення Церкви. У Бога є проект – щоб на небеса були взяті мільйони людей. Але в п'ятидесятників існує спокуса – хочуть мати духовні дарування, а не розуміють, для чого ці дари даються. Якщо немає бажання користуватися цим інструментом для творення Церкви, це проблема.

Заради Своєї улюбленої Церкви Бог і дає дарування. Хай ця істина залишиться в наших серцях. Не винищити нас. Не показати, що ми якісь особливі люди з особливими статусами. Заради Своєї Церкви Бог дає ці інструменти – щоб вона була свята, чиста, без плями і вади.

Потішання дітей Божих

Спаситель багато говорив про те, що прийшов виконати волю Отця, а не Свою. Але 14-й розділ Євангелія від Івана переводить нас в інший формат. Ісус каже, що краще, щоб Він пішов.

Як це може бути краще? «Я пошлю вам Утішителя». Тому ще одна місія Божих дарувань – це потішання дітей Божих.

Ми живемо в агресивному середовищі. Система цього світу не любила, не любить і не може любити Церкву. Біблія каже, що весь світ лежить у злі (1 Ів. 5:19). Так, сьогодні ми маємо свободу. Та всього 25 років тому цього не було. За радянських часів нам би і п'яді землі не дали для будівництва дому молитви.

Але й сьогодні є країни, де віруючих людей вбивають. Кажуть, у в'язницях Північної Кореї утримуються десятки тисяч християн. І нам варто за них молитися. Християни багато страждають. Тому на шляху до небес їм потрібна потіха. І її дає Дух Святий.

Ось приклад з мого власного життя. Коли мене обрали пастором невеликої сільської церкви, мені було 24 роки. Я думав тоді, що вже багато чого знаю і можу навести в церкві лад. І перестарався. Піднялася опозиція. Замість ефекту вийшов афект.

Як же так? У мене були добрі наміри, добрі цілі... Це так сильно вдарило мені по руках, так поламало крила... Усе бажання служити пропало.

Якось я був на зібранні, і перед молитвою за потреби всі почали піднімати руки, заявляючи про свою біду. А я не мав сили навіть руки підняти. Тільки в серці своєму казав: «Господи, Ти все знаєш».

Стою біля пічки, молитися нема сили, настрій гірше нікуди. Раптом відчуваю – до мене рухається вогненний потік. Бог бачив, що найбільша біда – у мене. І промовив до мене, потішив мене.

Дари духовні дані для потішання, і слава Богу за це. Інакше я не стояв би сьогодні перед вами.

Нагадування про Божі істини

Третя ціль духовних дарувань – нагадувати нам про Божі істини. Хто читав про пробудження на Азуза-стріт, той пам'ятає, що через кілька років після цього почалося велике заблудження. Досвіду не було. Писання добре не знали.

Істинне пробудження завжди може супроводжуватися заблудженням, тому що не відкидається людський фактор. І через дію дарів Святого Духа Бог скеровує нас до істини. Адже Дух Святий – це Дух істини.

Викриття і освячення

Наступна ціль духовних дарувань – викриття і освячення. Іноді нас треба викривати. Нам це не подобається, але для духовного здоров'я потрібні духовні ліки. В Об'явленні ми бачимо, що майже до кожного ангела були звернені слова викриття. «Знаю діла твої, та маю проти тебе...» І одразу порада – що робити. Триває боротьба. Церква завжди була в воєнному становищі. Прочитаймо уважно

послання до семи церков, і ми побачимо, скільки там воєнних дій. Служитель повинен завжди стояти насторожі, щоб не появились лжепророки, лжевчителі.

Найстрашніше звинувачення зверне до Лаодикійської церкви. Проте мене втішає, що навіть якщо ти слабкий, нагий, ти – у пронизаній руці Спасителя. І Він каже: «Раджу тобі купити в Мене...»

Христоцентричність

П'ята ціль – духовні дарування орієнтують нас на христоцентричність в особистому житті, у проповідях і роздумах. Люди мають бачити Христа. Наші проповіді мають вести до Христа. У центрі всього – Христос.

Надання авторитету проповіді Євангелія

Шоста ціль була дуже актуальна в першому столітті, але не менш актуальна і сьогодні – дари даються для надання авторитету проповіді Євангелія. Я вірю, що і сьогодні Бог супроводжує проповідь Євангелія чудесами і знаменнями. Може, не так рясно, як колись. Але не можна говорити, що в сучасній Церкві немає дарувань. Вони були, є і будуть.

У Новому Завіті читаємо про дев'ять духовних дарів. Вони різноманітні і дуже важливі. Однак деколи ми вважаємо, що є дари сильні, а є мізерні, про які ніхто навіть не ревнує.

Тому треба пам'ятати, що дар походить не від людини, а від Святого Духа. А значить, кожен дар цінний.

Відомий британський євангеліст Дональд Джи сказав, що духовні дари потрібні для того, щоб не допустити застою. Коли їх немає, церква холодне, і замість того, щоб текли ріки води живої, ми маємо болото.

Господь не дивиться на нашу назву, Він дивиться на наше ставлення, на освячення, на благоговіння. На страх Божий в наших серцях.

Характерна риса новозавітної Церкви – там задіяні всі. У наш час працюють братські комітети, братські ради, а решта якось розслабилися – такі собі «приходьки». Прийшли – і добре, якщо яку гривню кинули.

Та не так було на початку. Як у тілі кожен член виконує свою функцію, своє призначення, так і ми.

На початку євангельського руху на наших теренах викривався найменший гріх. Люди так трепетали перед Богом на зібраннях, що як тільки хтось прогрішився, це одразу ж виявлялося. Причому конкретно. Наприклад, що хтось украв з роботи лист бляхи, і в цьому листі була дірка.

Був такий брат Павлов, який допомагав Воронаєву. Він з іншими братами навідував одну сестру. А там була жінка, яка як тільки вони починали молитися, виходила на балкон. Це його сильно зацікавило, і Бог йому відкрив, що якийсь час тому вона народила дитину, вбила її, замотала в червону ганчірку і поховала. Він сказав це тій жінці і сказав, де похована дитина. Жінка затремтіла, впала на коліна і почала каятися.

Не принизити, а спасти

Ще одна ціль духовних дарувань – не принизити людину, а спасти її, привести до Ісуса.

Дуже важливо, попри різноманітність прояву дарів у церкві, дотримуватися порядку. На моє тверде переконання, господар у церкві – пастор, а не пророк. І якщо пророк істинний і боїться Бога, він завжди

ПРАКТИКА ДУХОВНИХ ДАРУВАНЬ: ПРОБЛЕМИ І ЇХ ВИРІШЕННЯ

буде поважати пастора. Не може бути так, щоб пастор тихо сидів собі збоку, а так звані духовні командували і хрестили Духом. У першоапостольській Церкві так не було. І в нас не повинно бути. Є порядок. І моє глибоке переконання – кожен пастор як можновладний повинен володіти даром розпізнавання духів. Бо коли в нас немає глибоких коренів і утвердження в істині, ми побіжимо, як тільки десь щось загориться.

Є влада, а є дар. І влада вища за дарування. Владі потрібно користися.

В одній церкві повірив циган. І почав пророкувати. Та пастор йому заборонив, мовляв, ще мені цигана бракувало з пророцтвами.

Божа людина завжди послужна владі. І циган послушався пастора. Церкву не кинув, поділення не зробив, спокійно сидів на зібраннях. Минув час, і Господь через інших братів звернувся до того пастора: «Ти нащо закрив Мої вуста?». Бог заступився за того цигана, але Він не розгнівався на пастора, Він знає, що служителі несуть відповідальність за людей.

Запам'ятаймо: у Мойсея була влада, а в Маріям – дар. І вона обурилася, мовляв, не тільки з тобою Господь.

Не треба обурюватися, треба просто бути віруючою людиною.

Дар без любові – це ніщо

Проблема Коринтської церкви полягала в використанні духовних дарів без любові. Багато людей зміщують акценти і говорять, що головне – любов. Але в відомому 13-му розділі немає приниження дарів. Там підкреслена істина: я – ніщо. Дар добрий, але якщо я вживаю його без любові, мені нема пожитку.

Апостол Павло підкреслив, що всі дари дуже важливі, але головне – досягнути переображення нашого характеру, щоб стати подібним до Христа. Багато хто захоплюється інструментом, але ж інструмент даний для будівництва. Тому не треба захоплюватися ні інструментами, ні тими, хто має ці інструменти. Але всі ці речі повинні мене змінювати, трансформувати, переображати.

Обдаровані коринтяни були набундючені, і Павло говорить їм: «Хіба ви не знаєте, що ваші тіла – храм Духа Святого?». І нагадає, що нечестиві Царства Божого не наслідують.

Вони мали дари, але не мали знання. Не були навчені.

Дари – це не віза в небеса

Духовні дари повинні змінювати нас. Сам Божий Син сказав: «Прийдіть до Мене і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірний». А цього нам дуже і дуже бракує Ми можемо мати дарування, таланти, здібності, але бути буйними, непокірними, впертими.

Духовні дарування – це не віза на небеса. Віза на небеса – це змінений характер і смиренне серце. Тоді знайдете спокій душам своїм.

Люди, що мають духовні дари, повинні насамперед просити в Бога мудрості для того, щоб правильно користуватися цими дарами. Дари даються для церкви, а не для прославлення особи обдарованого, що в нас часто буває. Богобійний обдарований служитель ніколи не образить навіть найслабшого члена церкви. І потрібно пам'ятати, що всі в церкві – це власність Бога. Священне Писання вчить обдарованих людей думати про себе скромно (Рим. 12:3). Останнім часом ми не хворіємо на цю хворобу – скромність. Так, потрібно поважати служителя, але не треба робити культ особи.

Павло був скромною людиною. Він сказав: «Мені, найменшому від усіх святих, дана була оця благодать, благовістити поганам недосліджене багатство Христове...» (Еф. 3:8).

В іншому місці він говорить: «Браття, я себе не вважаю, що я досягнув...» (Фил. 3:13). Він пам'ятав, ким він був, коли Ісус його покликав. Це істинна скромність.

Істинне дарування повністю відповідає Священному Писанню

Істинне духовне дарування повністю відповідає Священному Писанню і контролюється лише ним. Це небезпечно, коли в церкві обдаровані люди беруть верх над всіма і заявляють, що мають нові відкриття і що Писання – це лише буква.

Хтось скаже, що в цей останній час у нас мало духовних дарів. Може, й так. Тому що ми мало молимося. Ми хочемо мати, але не хочемо платити. Ми хочемо небагато працювати, але багато заробляти.

А Біблія закликає ревнувати про духовні дари (1 Кор. 14:1). І ми повинні ревнувати – для Церкви, для слави Божої. Бути інструментом, посудиною в руках Божих – це здорова ревність. Але посудина має бути чистою.

Мені тяжко прийняти пророцтва від людей, які робили бунти, поділи, а тепер їздять по церквах і пророкують. Може, це пророцтво і добре, але посудина нечиста. І пити не хочеться. Хоча деякі п'ють без розрізнення.

У нас багато хрещених, але мало посвячених. Хтось сказав про православ'я: «Русь охрещена, але не освічена». Про п'ятидесятників можна сказати інакше: «Багато охрещених, та мало посвячених».

Для чого тобі хрещення, якщо ти не хочеш себе посвятити. Язиками белькотити – невелике діло. Язик без костей.

Я вірю написаному: «Та ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас, і Моїми свідками будете...» Ви будете свідкувати про Спасителя Христа в силі Святого Духа.

Думаю, що в нас мало посвячених тому, що духовне хрещення мілке. Як у Єзекіїля – зайшов у воду по кісточки і задоволений. Ревнуйте не тільки про хрещення, але і про сповнення і посвячення. Бог не може дати тої більш сили, якщо ти не хочеш працювати, не хочеш жертвувати, не хочеш підкладати дров в вогонь.

Усі хочуть, щоб вогонь горів, але не всі готові підкидати дрова і тому проблема посвячення – це проблема всіх церков.

Духовні дарування – це велика відповідальність, але це не паспорт в небеса. І було б дуже добре, щоб натхнення

Святого Духа переживав не тільки пастор за кафедрою.

Та я не пастор, моя роль незначна... Хто тобі це сказав? Там, де тебе поставив Бог, там твоя важлива роль. Яка б це не була посада, праця від чистого серця.

Один пастор розповів мені історію, яка трапилася в одній із церков у Південній Кореї. Перед уроком недільної школи діти залишали своє взуття в передпокої – там усі сидять підбиваючи ноги. І взуття перемішалось. Один хлопчик взявся його розкласти – сандалію до сандалії. І не пішов, поки не розклав акуратно все взуття.

Він правильно почав, і з часом з нього виріс успішний проповідник.

Місія духовних дарів – перемінити характер і приготувати до служіння

Місія духовних дарувань – змінювати наше життя, перемінити наш характер, приготувати до служіння людям і до зустрічі з Ісусом Христом. Ми зобов'язані вчити цьому в наших церквах. Пастор першим повинен потурбуватися про всебічний розвиток членів своєї церкви. А для цього необхідний особистий контакт пастора з Богом. Ми поставлені захищати стадо Боже. Церква повинна будуватися.

Не треба боятися зупинити лжевчителів і лжепророків. У Новому Завіті міститься чітке застереження. Сам Син Божий попереджав про відповідальність. Тому служитель Божий, маючи дарування в церкві, повинен наглядати, проявляти свою владу, бути мужнім і сильним, забороняти і настановляти. І не боятися помилитися.

Коли Ісус говорив, що це Мойсей дав лист розданий, то хіба Він засудив Мойсея? Ні, Він сказав, що це сталося через їхнє жорстокосердя. Він знав, що Мойсей зробив правильно, бачачи знущання і жорстокість у сім'ях.

Служитель повинен вирішувати складні питання, повинен бути добрим консультантом, захисником стада Божого і орієнтуватися в духовних даруваннях. І дуже боляче, коли служитель не має спілкування з Богом. Служителів треба поважати, але захоплюватися ними – дуже небезпечно.

Віктор Вознюк: «Питання християнської моралі у концепції нової школи не має бути винесеним на маргінес»

Завідувач відділу освіти ЦХВЕУ Віктор Вознюк 14 грудня 2016 р. взяв участь у засіданні Громадської ради з питань співпраці з Церквами та релігійними організаціями при Міністерстві освіти і науки України.

Рада підвела підсумки роботи за рік та долучилася до дискусії навколо концепції «Нова українська школа». Ідея принципово нового підходу до навчання дітей у школі, яку презентував заступник Міністра освіти і науки Павло Хобзей, акумулювала в собі принципи освіти, за якими навчаються фінські, польські, канадські школярі.

Суть її не лише у тому, щоб змінити структуру (школа стане 12-річною), а насамперед у нових підходах до навчання: учня планують розвантажати – обов'язковим для вивчення буде лише певний набір предметів, а решту він обиратиме за бажанням. У початкових 1-5 класах планується так зване «інтегроване навчання» з відмінною від нинішньої системою оцінювання.

«Наша мета – щоб замість запитання про те, яку оцінку дитина отримала в школі, батьки запитували: «Що нового ти дізнався сьогодні?» – пояснив заступник міністра.

Утім, як слушно зауважили члени Ради, предмет «Християнська етика» не ввійде до списку основних, а чи не

означає це, що питання християнської моралі буде винесено на маргінес?

Тому представники Церков і релігійних організацій вирішили присвятити наступне засідання Ради, яке відбудеться 8 лютого, виключно обговоренню «Концепції нової школи».

Учасники засідання також торкнулися питання інформаційного забезпечення діяльності Громадської ради. Зокрема, прозвучала пропозиція створити каталог видань для розсилання матеріалів ради. Віктор Вознюк запропонував більш широко використовувати можливості ЗМІ на місцях: «При конфесії у нас є радіо- та телестудії. Чому б нам не об'єднатися, щоб почати виробництво хоча би міні-сюжетів про роботу ради, щоб потім транслювати на радіо та на обласних телеканалах?», – зазначив Віктор Володимирович. Він також запропонував свою допомогу у створенні групи в соцмережі Фейсбук.

Члени ради висловили свої критичні зауваження до тексту «Програми національно-патріотичного виховання дітей та молоді», яку наразі реалізовує Міністерство молоді та спорту України. Обговорили складну ситуацію, що склалася з виданням журналу «Слово вчителю» – одного з найкращих в Україні видань у цій галузі. А також схвалили плани на наступний рік.

chve.org.ua.

РОЛЬ П'ЯТИДЕСЯТНИЦІ В МІСІЇ ЦЕРКВИ

Михайло Мокієнко

«Тоді знову сказав їм Ісус: «Мир вам! Як Отець послав Мене, і Я вас посилю!» (Ів. 20:21). «А Він їм відказав: «То не ваша справа – знати час та добу, що Отець поклав у владі Своїй. Та ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас, і Моїми ви свідками будете в Єрусалимі, і в усій Юдеї та в Самарії, та аж до останнього краю землі» (Дії 1:7-8).

Коли ми читаємо ці місця Писання, то чітко розуміємо, що місія – це не просто діло Церкви. Місія – це несамоперед Боже діло. А ми беремо участь у тому, що Він уже робить. У ХХ столітті місіологія дійшла саме до такого висновку. І все тому, що місія старша за Церкву.

Слово «місія» походить від латинського *mittere*, що в перекладі означає «послати» або «бути посланим». І ми знаємо, що Бог-Отець послав Свого єдинородного Сина. Сам Бог має місіонерське серце, і ми кажемо, що місія – це самовираження Бога в Христі. Бог у Христі максимально наблизився до людини. І перш ніж виникла Церква, Бог послав на землю Свого єдинородного Сина Ісуса Христа.

Другий акт місії – Отець і Син посилюють в день П'ятидесятниці Святого Духа. Це послання не було випадковим, тому що воно поєднане з третім актом місії – Отець, Син і Дух Святий посилюють Церкву.

Велике Доручення Христа прозвучало швидше, ніж виникла Церква. Церква як зібрання викуплених людей народилася на Голгофі, але явлена світові вона була в день П'ятидесятниці.

Велике Доручення починається зі слів Ісуса: «Дана Мені всяка влада на небі і на землі». Отже, перші акценти цього Доручення – не в тому, що ми повинні йти, а в тому, що Йому дана всяка влада. Тільки завдяки цьому ми можемо йти аж до краю землі. Якби Ісусу був даний 51 відсоток влади, ми не могли б іти по всьому світу. Але тільки завдяки тому, що Йому дана стовідсоткова влада, наше послання законне і легітимне. Ми не якісь самозванці, що роблять якісь незрозумілі діла. Наш Пан має владу на небі і на землі.

І якщо Велике Доручення починається зі слів: «Дана Мені всяка влада на небі і на землі», значить, і перше послання п'ятидесятницької Церкви світові має бути сфокусоване на людських питаннях і запитах. Це перше послання світові полягає в тому, що Ісус – Господь.

Сьогодні в місіологію спостерігається криза. Багато людей знають Ісуса як Спасителя і готові спілкуватися з Ним як із Спасителем, але вони не хочуть визнати Його Паном. І це змушує нас правильно розставити акценти.

Найперше послання, яке проголосив євангельська Церква сучасності: Ісус – Господь. А якщо Він – Господь, решта пазлів складаються в одну картину.

У першому столітті християни платили дуже високу ціну за цю фразу. Доміціан Флавій, прийшовши до влади в 81 році, проголосив себе «господом і богом». І коли християни говорили, що не Доміціан, а Ісус – Господь, вони посягали на амбіції кесаря і через це почалися гоніння. Саме цій громаді пише свої послання апостол Іван у 90-ті роки.

Фінальною для нас є бесіда Ісуса Христа з Хомою. Одного разу той не прийшов на служіння, і про це згадують вже дві тисячі років.

Але Ісус мав із ним зустріч. Піком цієї зустрічі стали слова Хомі: «Господь мій і Бог мій!».

Громада 90-х років першого століття жила в оточенні амбіцій Доміціана. Проте Іван згадає слова Хомі: не Доміціан,

а Ісус – Господь. І для громади це прозвучало як підбадьорення. Іван вибудовує своє Євангеліє з нагадування: «На початку було Слово». Тобто на початку був Ісус. Тому Він і Господь. Всі навколо вірують в ідолів, а наш Господь небеса створив.

І коли ми говоримо про Велике Доручення, ми перш за все говоримо про панування Христа. І наше послання легітимне. Ми – законні сподвижники, ми робимо це на славу Господа.

Свята Трійця творить Церкву. І ми говоримо про те, що місія створила Церкву. У Церкви було призначення. Головною її властивістю стала місія. Церква – це результат і інструмент місії. І коли ми говоримо «місія», то маємо на увазі Церкву, а коли говоримо «Церква», маємо на увазі місію.

П'ятидесятницю можна розглядати в старозавітному та інших контекстах. Нас часто звинувачують в тому, що ми занадто продовжили П'ятидесятницю, а вона обмежена. Але ми віримо, що П'ятидесятниця – не просто історичний факт, а духовний процес, який триває досі. І в цій тезі дуже багато складових. Ми бачимо П'ятидесятницю і як подію, і як процес, котрий продовжується.

Але чому ми так вважаємо? Для мене серйозним аргументом, окрім екзегетики, власне, і є місіологічний. Місія Церкви не обмежилася першим століттям. А значить, Церква інших віків так само потребує Духа Святого.

Якби місія Церкви була вичерпана першим століттям, ми могли б на П'ятидесятницю покласти крапку. Та оскільки Христос ще не прийшов і місія Церкви ще продовжується, нам потрібна надприродна сила Святого Духа, щоб ця місія звершувалася до сьогодні.

Здатність Церкви до виконання місії сполучена з досвідом П'ятидесятниці. Розуміння Церквою своєї місії впливає на визначення ролі П'ятидесятниці.

П'ятидесятники початку ХХ століття бачили прямий взаємозв'язок між оновленням досвіду і хрещенням Духом Святим, місією і другим приходом Ісуса Христа. У 1908 році один з ранніх п'ятидесятницьких місіонерів Розуелл Флауер написав: «Коли Дух Святий входить в наші серця, дух місіонерства входить разом із Ним. Вони нероздільні. Донесення Євангелія в будь-якій країні світу – ніщо інше, як природний результат хрещення Святим Духом».

Коли на початку ХХ століття цей досвід був відроджений, ранні п'ятидесятники вважали, що кількість хрещених Святим Духом дорівнює кількості місіонерів. Звісно, місію тоді вони розуміли як географічну місію, тобто зміну місця дислокації.

Та мину певний час, і вони почнуть вчитися про те, що місія може бути способом присутності Церкви у світі. І щоб вибрати місіонерський спосіб присутності Церкви у світі, нам потрібен Дух Святий.

Вітчизняні п'ятидесятники початку ХХ століття вважали так само. Густав Герберт Шмідт говорив: «Місія – це

основне заняття хрещених Духом Святим».

Але ось що сталося далі. 8 квітня 1929 року, коли свобода в Україні і в Союзі загалом стала згортилася, була видана постанова ВЦВК «Про релігійні об'єднання», де говорилося: «Релігійні громади не мають права займатися жодною діяльністю, окрім задоволення релігійних потреб віруючих в межах культової споруди». У результаті Церква була обмежена в зовнішній місії, і її самосвідомість почала змінюватися.

Ми бачимо це в Інструктивному листі старшим пресвітерам ВСЄХБ у грудні 1959 року: «Головним завданням богослужіння нині є не залучення нових членів, а задоволення необхідних релігійних потреб віруючих».

Історичні наслідки цих документів різні. На одне звернімо увагу. Досвід П'ятидесятниці був виведений за межі місіології. Починаючи з 50-х років, коли Церква не могла реалізувати свою місію так, як вона це розуміла у 20-х роках (а на заході України і в Білорусі – і в 30-х роках), сам досвід П'ятидесятниці Церква переосмислила.

П'ятидесятниця наче вирізняє істинну Церкву, і pojawiaються думки, що хто не говорить мовами, той не спасений. Кажучи богословською мовою, пневматологічні особливості увійшли в сотеріологічну площину. Особливість п'ятидесятницького вчення стала частиною вчення про спасіння. І маса людей були хрещені Духом Святим.

За статистикою в Україні в 1960 році дев'ять з десяти п'ятидесятників говорили мовами. Сьогодні на сто людей – 65 хрещених Святим Духом.

І дехто каже: то що робити – вчити неправильно і отримати більший відсоток вчитися правильно і мати менший відсоток.

Потрібно розуміти психологію. Як мислить людина? Я не говорю мовами, значить, я не спасений. Вона прагне цього, шукає, та як тільки отримає, це стає для неї рятівним білетом. Вона ховає його в кишеню і каже: «Усе».

Я виріс в віруючій сім'ї і знаю це мислення. Якщо ти прийняв водне хрещення – це вершина. А якщо ще й мовами заговорив – усе, стеля. Далі рухатися нема куди.

Але хрещення Святим Духом з ознакою інших мов – це не фініш духовного розвитку, це лише старт духовного життя і служіння. І сьогодні ми стикаємося з великою проблемою в теології. Люди кілька десятиліть дивилися на це як на білет в Царство, а ми тепер кажемо, що це переживання має інструментальне призначення, з допомогою якого ми являємо Христа світові.

Коли ми глибоко подивимося на наслідки П'ятидесятниці в першому столітті, ми побачимо, що це зробило Церкву здатною до деяких дій. Насамперед до благовісту. «Та ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас, і Моїми ви свідками будете».

Перший наслідок хрещення Святим Духом – сміливе свідчення у ворожому

ідеологічному і політичному середовищі. Уявіть Петра, який в кулуарах за кілька тижнів до П'ятидесятниці не міг визнати Ім'я перед служницею. Контекст Писання говорить про те, що він боявся.

Минає кілька тижнів, і той самий Петро стає перед тисячами людей і каже: «Того, що був виданий певною волею та передбаченням Божим, ви руками беззаконників розп'яли та забили. Та Бог воскресив Його, пута смерті усунувши, – вона бо тримати Його не могла» (Дії 2:23-24).

Звідки така сила? Звідки відвага? Перше, що ми бачимо в Петрі, – це бажання безстрашно проповідувати у ворожому ідеологічному і політичному середовищі. Мало того, богослови кажуть, що він проповідує в другому розділі, йому не потрібні були б три надприродні дії в десятому розділі, що зрозуміти міжкультурний акцент благовісту.

Іншими словами, праця Духа Святого всередині Петра випереджала його розумове формування і розуміння того, що відбувається навколо. З цим зіштовхувалися багато п'ятидесятників, коли переживання Духа випереджує твою аналітику.

Зверніть увагу, що ця проповідь підтверджувалася чудесами й ознаками. У Діях апостолів налічують 80 чудес і знамень, і саме Велике Доручення Христа було дане в атмосфері воскресіння Христа, в атмосфері чуда і надприродної напруги.

І в історії п'ятидесятництва ми бачимо, що кожного разу, коли вони переходили в новий контекст, їхня проповідь обов'язково підтверджувалася чудесами й ознаками.

Ще одна здатність – ксенолалія, надприродна здатність говоріння іншими мовами. У другому розділі Дії ми бачимо, що люди задалися питанням: «... Хіба ж не галілеяни всі ці, що говорять? Як же кожен із нас чує свою власну мову, що ми в ній народились?» (Дії 2:7-8).

Навколо цього слова велоса багато дискусій. Мартін Лютер казав: «Церква в XVI столітті навчилася говорити мовами всіх націй, тому мови нам взагалі не потрібні». А Чарльз Пархам, вчитель із Топеки, робив акцент саме на ксенолалічній місіонерській аспекті. Уже пізніше Вільям Сеймур на Азуза-стріт інтерпретував цей підхід і сказав, подібно до Лютера, що в П'ятидесятниці дуже важлива місіонерська активність. А мови знаменують те, що людина готова до цієї активності.

Отож перший наслідок хрещення Святим Духом – здатність благовістити.

Другий – виникнення унікальної громади, яку ми називаємо «койнонією». Це громада з новим рівнем відносин в соціальному та етнічному аспектах.

Контекст, у якому виникла першоапостольська Церква, був рабовласницьким. Вважалося, що в жінок немає душі, що раби – не індивідууми, тому що в них немає волі. І тут завдяки силі Святого Духа появляється громада, де і раби, і жінки, і люди різного походження і різних етнічних параметрів почуваються комфортно. Тому що Дух Святий сходить.

Зверніть увагу, як часто в Писанні ми зустрічаємо політичне та пневматологічне сусідство. Політика і пневматологія в Писаннях дуже близькі. У п'ятидесятництві це вирішується наступним чином: учні до П'ятидесятниці задаються питанням, хто з них більший, але після П'ятидесятниці ми ніде таких амбіцій з боку учнів не бачимо. Тобто П'ятидесятниця робить першоапостольську громаду істинно койнонічною.

Між місіонерською привабливістю Церкви і внутрішніми відносинами в громаді існує прямий взаємозв'язок. Церква приваблива настільки, наскільки вона відображає принципи новозавітної койнонії, де етнічні, соціальні та інші параметри відходять на задній план.

Третій наслідок хрещення Духом Святим – це гостре есхатологічне очікування. Воно формувало в них почуття невідкладності. Павло збирався прибути в Іспанію, тому що вважав її краєм землі. Вони вірили, що їх завдання – проповідувати Слово своєму поколінню, а не формувати вчення для майбутнього покоління. Тому в них не було канону Нового Завіту, не було зведень і правил. Тільки коли появляються ереси, вони починають формувати вчення. Вони не мислили категоріями «через 20 років», «через 30 років», у них було «нині», «зараз» і «до краю землі».

Четвертий наслідок хрещення Святим Духом – це погляд на матеріальні речі. Для першоапостольської громади це не самоціль, а засіб для досягнення місії.

Для сучасних викликів це одне з ключових питань. Для першоапостольської Церкви матеріальні речі в результаті п'ятидесятницького досвіду – це не самоціль, це тільки засіб. Це виразилося в унікальних феноменах усупільнення майна. Ніхто нічого не називав своїм. А для чого зберігати речі, якщо завтра в гоніннях їх конфіскують. Краще я його сьогодні віддам. Це буде ресурсом для проголошення Царства Божого.

Матеріальні засоби втратили цінність в їх очах. І в епоху речовизму ХХІ століття на цей акцент П'ятидесятниці дуже важливо звертати увагу. Нам треба відрізнити забаганки від потреб. Коли ми навчимося це робити, то побачимо, що це Дух Святий допомагає нам в цьому.

І п'ята складова хрещення Святим Духом – це здатність до перенесення гонінь. Грецьке слово «мартир», що позначало мученика, буквально означає «свідок». Тому знайомий всім текст можна прочитати так: «Та ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас, і Моїми мучениками будете...»

Мучеництво як результат місіонерської діяльності ми бачимо в ранній Церкві. Коли ми стаємо на територію мартирології, наш розум відмовляється щось раціонально пояснювати. Та ми знаємо одне: якщо людина, нація, Церква переносить гоніння, Бог дає надприродну силу Святого Духа для того, щоб це пройти.

Чому злиття Святого Духа в нашому краї відбулося в 20-ті роки ХХ століття? Одна з історичних відповідей – щоб підготувати євангельську Церкву до гонінь 30-х років. Статистика підтверджує, що ті, котрі пережили хрещення Святим Духом у 20-ті роки, вистояли в дуже сильних гоніннях 30-х років. Багато не змогли вистояти, під тиском влади навіть цілі церкви відпадали. А вони вистояли.

Бог знає, що коли робити. Слава Йому за це!

Отож хрещення Святим Духом не можна обмежувати говорінням іншими мовами. Це здатність благовістити у ворожому ідеологічному та політичному оточенні. Це особливий рівень відносин всередині громади, який надає їй місіологічну привабливість. Це гостре очікування Христа і відчуття невідкладності, яке дає тобі поштовх. Це погляд на матеріальні речі як на засіб досягнення місії, а не самоціль. І це здатність переносити гоніння.

ДУХ ТОРКНУВСЯ СЕРЦЯ

Ще не так давно в нашій країні особливим успіхом користувалися великі крусеїди, коли люди збиралися на стадіонах, у великих залах, аби послухати Слово з уст знаменитих проповідників. Сотні й тисячі виходили на покаяння і визнавали Ісуса Христа своїм Спасителем.

Цей метод, безперечно, був найкращим для свого часу, але сьогодні він уже не дає такого ефекту, як 10-20 років тому. І все більшого значення набуває особисте спілкування віруючого з невіруючим, коли прокладається доріжка безпосередньо від серця до серця. Саме таких євангелістів, які мають відкриті до людей, наповнені Божою любов'ю серця, все більше підіймає Господь на великий труд по цілій землі. Про свою благовісницьку працю розповідає Ольга Сокіл.

Щасливий телефон

У мене вийшов з ладу мобільний телефон. Я поїхала в райцентр, за дев'ять кілометрів від мого села, і здала в ремонт. Сказали приїхати в середу. За цей час довідалася, що в районній лікарні лежить сестра Люба, баптистка з мого села. Іду в середу по телефон, а він ще не готовий, сказали, до суботи зроблять.

Я купила дещо для хворої й пішла в лікарню. Люба зраділа, але почувалася дуже зле – якась маловідома хвороба. Ставили капельниці, робили уколи, але марно. Сестра всю надію покладала на Бога. Читала Біблію, молилася, розповідала сусідам у палаті про Христа, про Його жертву заради грішників. Її потрібна була підтримка, і Бог послав мене.

Дочекалася суботи, поїхала по телефон – не готовий. Знову йду до Люби. Якраз готували одну жінку до операції. Ми помолилися за неї, потім поділилися Словом Божим з тими, хто в палаті. Бачу: біля вікна лежить молода, років 45, жінка і дуже уважно слухає нас. Виявляється, у неї був інсульт, вона ще не може ходити й ледве вимовляє слова.

Вона попросила сісти біля неї й помолилася. Я розповіла їй, що Бог її любить, що там, на хресті, Він переміг смерть, пекло, недуги й хвороби. Жінку звали Катя. Я поклала свою руку на її руку, і молитва, немов свіжий елей, полилася з моїх уст. Як це чудово, коли Дух Святий надихає і провадить у молитві!

Я молилася, а в неї з очей лилися сльози. «Усе буде добре, Катю. Якщо Бог за нас, то хто стане проти нас?». Виявилось, що її село децьо кілометрів за 15 від нашого. «Якщо одужає, то обов'язково приїду до вас», – пообіцяла вона. Вірю, що буде так.

Згодом від сестри Галі з мого села я почула про Миколу, чоловіка іншої сестри, Ганни. Йому було дуже погано, задихався, інгальатор уже не допомагав, серце боліло, все тіло крутило. Син вирішив відправити батька в районну лікарню. Микола (а йому вже за 70) вийшов з хати, попросив прощення в Бога, жінки, дітей та онуків і поїхав. Він уже не сподівався повернутися живим.

Наступної суботи я знову поїхала по телефон. Автобус прибув у район о восьмій, а майстерня відкривається о дев'ятій. Іду я в лікарню до Миколи Григоровича. Вийшли з ним у коридор, я сказала, що хотіла б за нього помолитися. Чоловік з радістю погодився, але пояснив, що не може довго ні

стояти, ні сидіти, ні лежати, кожні дві-три хвилини мусить змінювати позу. Лікування, нічого не дало, і його вирішили відправити в обласну лікарню. Він не уявляв, як у такому стані зможе доїхати до Вінниці.

«Все в руках Божих, – сказала я. – Все буде добре, для того Господь і послав мене сьогодні до вас». Я бачила, як йому важко, і мені здавалося, що страх смерті наводив на нього жах. Ми сиділи на ослоні в коридорі, я благословила його Іменем Ісуса Христа, й ми почали молитися. Це була коротка і дуже гаряча молитва, я відчула, що над нами відкриті небеса. Ми тепло попрощалися, і я пішла в містечко.

Йшла така щаслива й дякувала Господеві за ці душі, яких Він мені послав, за той поламаний телефон, бо хто ж мене вирвав би з тої домашньої суєти. А так я змогла послужити Богові й людям.

Цього разу телефон таки відремонтували, я купила продуктів, бо якраз у суботу в райцентрі великий базар, встигла на свій автобус і до обіду вже була вдома. Їхала й раділа так, наче виграла в лотерею мільйон.

У вівторок знову подзвонила сестричка Галія: «Олю, Микола Григорович уже вдома. Ходить по подвір'ю, курей годую». Був він у Вінниці. Там після обстеження йому сказали: дихальні шляхи чисті, серце працює в нормальному ритмі, загальний стан здоров'я, як для його віку, цілком задовільний. За день виписали додому.

У неділю Микола Григорович з дружиною Ганною пішов на богослужіння, покаявся перед громадою й став членом євангельської церкви. Слава Господеві!

До Лікаря Небесного

Було це кільканадцять років тому. У нашої вчительки, вдови, захворів п'ятирічний онук. Годі й казати, як бабуся любила свою єдину доньку, внучку Оленку та внука Миколку. Хлопчиків стало важко ходити, спинка почала боліти. Поклали дитину в лікарню, місяць лікували, але стало ще гірше: зовсім престав ходити.

Зазвичай вчителі в учительській діляться своїми проблемами. Розповіла і Галина Олексіївна про внука. Зазначу, що на самоті я часто молюся: «Господи, Ти все чуєш і бачиш, знаєш навіть наші думки, допоможи моїм колегам та їхнім родинам йти тим шляхом, що Його Ти визначив».

Миколку відвезли в інститут нейрохірургії. Там сказали, що дитину лікували неправильно, бо лікували нирки, а в нього пухлина спинного мозку. Потрібна термінова операція. Бабуся плакала, а ми як могли її підтримували та втішали. Я за цю ситуацію весь час молилася й благала Господа про допомогу.

Зробили операцію, видалили пухлину. Через велику кількість ліків в дитини виникла ниркова алергія. Тоді всі препарати відмінили. Чекали аналізів видаленої пухлини. Через десять днів прийшов висновок: пухлина злоякісна. Треба було робити хіміотерапію, але організм не приймав жодних ліків. До того ж метастази пішли по всьому тілі.

Отож лікарі сказали забирати хлопчика додому, вони, мовляв, зробили все, що могли. А коли дитина помере, щоб батьки приїхали до них, бо їм треба буде закрити історію хвороби.

Діагноз страшний... Галина Олексіївна прийшла наступного ранку до школи, впала на стіл в учительській і так ридала, що ми всі були у сльозах. Після уроків я підійшла до неї й сказала, що добре було б нам звернутися до Бога, Він допоможе.

Ми стали на коліна прямо у класі, вона покаялася, і на душі їй стало легше. Галина Олексіївна попросила мене написати молитву покаяння, щоб удома всі помолилася Богу. Показала мені Біблію, яку носила в сумці, казала, що була в Лаврі, замовила літургію, але нічого не допомогло. Попросила, щоб я приїхала до них разом помолитися. Через два тижні Бог відкрив до них дорогу.

У суботу я працювала в другу зміну. Раптом у школі потекла батарея, прийшли сантехніки, випустили з системи воду. Стало холодно, й нас усіх відпустили додому. Я купила фруктів, соку, хачапурі. Галина Олексіївна казала, що Миколка нічого не їсть, крім шматочка хліба, посипаного сіллю, та п'є воду.

Коли, роздягнувшись у снігах, я зайшла до кімнати, то побачила в інвалідному візку хлопчика – самі кісточки та шкірка, лише великі чорні очі говорили, що дитина ще жива. Позналилися з ріднею. Сказала, що до них мене Сам Бог прислав. Бабуся розповіла Колі, що Господь живий і любить діток і Він зараз слухає нас і хоче допомогти. Миколку посадили на диван, всі стали на коліна, я обняла хлопчика й спитала: «Дитинко, якби зараз тут був Ісус Христос, що б ти в нього попросив?». Хлопчик відповів: «Я хочу жити й бути здоровим».

Ми почали молитися... Ні, то була не молитва, а крик душі і серця, з плачем, риданнями, але з надією. Молилися скільки могли. Потім стихли, подякували Богові.

Галина Олексіївна запропонувала в них пообідати, і я не відмовилася. Поставили картопляне пюре, салат із чорної редьки, помідори та смажену рибу. Сіли їсти, а Миколка сидить на дивані та й каже: «Бабуно, а чому ти мені не даєш їсти?». «А ти ж, синочку, їси тільки чорний хліб із сіллю. А що б ти хотів?» – спитала бабуся. «Поклади мені в тарілочку картоплі, помідорчика і шматочок рибки».

Подали дитині, з'їв і ще попросив. Усі дивляться вражено. А я кажу: «Ви чули, як Миколка казав Ісусу, що хоче бути здоровим і хоче жити. То щоб бути здоровим, йому треба їсти, набиратися сил, рости, ходити».

Ми побачили цей дотик Божої любові. Хлопчик став гарно їсти, через два місяці встав з інвалідного візка і перед Різдвом почав ходити.

Його завезли в інститут нейрохірургії. Лікарі, побачивши його, дуже здивувалися. «Він ще живий?» – спитали. «Так, – відповіла бабуся. – Це чудо створив для нас Всемогутній Бог». Дитину поклали на обстеження, після якого виписали з діагнозом: цілком здоровий.

Бабуся й мама Миколки стали ходити до церкви, прийняли водне хрещення, Господь хрестив їх Духом Святим. А хлопчик виріс, закінчив школу та інститут. Сім'я славить Бога. А я під впливом цієї події де тільки можу свідчу про Божу любов, вірність та милосердя.

Бог справді є

Я беру молоко у своїх знайомих і молюся за спасіння цих людей. Вони живуть утрюх: Сашко, мій колишній учень, його дружина та теща. Матір вони забрали роки десять тому із сусіднього села, коли помер їхній батько.

Живуть мирно, гарно, все у них є, окрім здоров'я. Я розповідала їм про Бога, про Його милість та благодать, свідчила зі свого життя про Його славу. І вони готові були слухати мене цілими днями.

Згодом я побачила, що Святий Дух торкнувся серця матері-вдови. Вона прийняла Ісуса. Я ходила до них, молилася, приносила біблійні оповіді – зима довга, є час читати. Вони читали. А одного дня й кажуть: «Знаєте, Бог справді є». Цю істину, звичайно ж, їм відкрив Святий Дух.

Сашко – колишній чорнобильський хлопець з цілою низкою болячок та ще й цукровим діабетом. Недавно робив аналіз на вміст цукру в крові – цукор у нормі!

Доки плід не доспіє

З продавщицею в магазині ми знайомі давно. Побачивши мене, вона плаче й виливає душу. У неї тяжко хворий чоловік – рак легенів. Коли дізнався про діагноз, вирішив нікуди не звертатися, ні до діда, ні до бабів, ні до лікарів. Настя й Григорій прожили разом півстоліття, сім'я дружна. Жінка рада б допомогти чоловікові, та не знає як.

Я пояснила, до кого треба звернутися. Ісус найкращий Лікар і ніколи не відмовить у допомозі. Я помолилася за цю ситуацію, дала жінці молитву покаяння і «Отче наш» і кажу: «Моліться й просіть у Бога допомоги». Ще спитала Настю, чи могла б я розказати її хворому чоловікові про Христа. Вона відповіла, що ні, він не буде слухати.

Що ж, буду молитися, доки плід не доспіє. Майже рік я молилася за спасіння цієї душі. Кожного разу, коли приходила в магазин, жінка плакала й казала: «Я всі ноші поховала, всі мотузки, бо вже два рази Григорій хотів вкоротити собі віка». Я продовжувала молитися.

І ось знову прийшла до магазину. Настя знову плаче, каже, що чоловіка розбив інсульт, не встає й не говорить. «Бачу, – каже, – що мало йому лишилося жити, я поклікала б священника, та що скаже Гриша, мовляв, я ще живий, а ти мене ховаєш?».

Кажу їй: «Знаєте що, я піду, провідаю і поговорю з ним, може, послухає». Вона погодилася, і я пішла. Просто і з любов'ю, зі співчуттям розповіла про Христа, про Його смерть і воскресіння. Чоловік уважно мене слухав. Потім запропонувала помолитися молитвою покаяння. Він показав рукою, що не може говорити. Я попросила, щоб він подумки повторював за мною, але щоб це були його слова від щирого серця.

Так ми помолилися. Я стала біля його ліжка на коліна, подякувала Богові за Його милість, за цього спасеного чоловіка, і тихо вийшла, бо він заснув.

Днів через десять Бог забрав Григорія до Себе. Того дня він попрощався зі всіма домашніми, кожного поцілував і показав рукою на небо. Душа його заспокоїлася на грудях у Христа. Де Він, там завжди життя, там живий потік Його благодаті.

У Слові Божому багато йдеться про власність – на людей (рабів), тварин, гроші, землі, будинки, речі тощо. І говориться про різні форми власності. Зокрема, в час першоапостольської Церкви відбувалось переформування особистої (приватної) власності в колективну: «А люди, що ввірували, мали серце одне й одну душу, і жоден із них не вважав що з маєтку свого за своє, але в них усе спільним було. І апостоли з великою силою свідчили про воскресіння Ісуса Христа, і благодать велика на всіх них була! Бо жоден із них не терпів недостачі: бо хто мав поле чи дім, продавали, і заплату за продаж приносили, та й клали в ногах у апостолів, – і роздавали кожному, хто потребу в чім мав» (Дії 4:32-35).

Право власності передбачає володіння, користування і розпорядження тим, що належить власникові, на його розсуд і в його інтересах. Один з найголовніших видів власності, на який вказується в Біблії, – власність на нас самих. Кому ми повинні належати та кому і за яких обставин належимо?

Переважає більшість людей живе за принципами: «я бажаю», «я вирішую», «я роблю», «я досягаю», «я маю»... На першому місці завжди стоїть «я». Це говорить про право людини розпоряджатися

МИ НЕ СВОЇ

самим собою. При цьому інколи забувається найголовніше – усе повинно належати Господові, адже «Бог, що створив світ і все, що в ньому, бувши Господом неба й землі, проживає не в храмах, рукою збудованих, і Він не вимагає служіння рук людських, ніби в чомусь Він мав би потребу, бо Сам дає всім життя, і дихання, і все» (Дії 17:24-25). Тому від наданої Йому можливості володіти нами абсолютно залежати-ме наша доля тут, на землі, а тим більше у вічності. Коли ми самі вирішуємо як нам жити та що робити, то тим самим ми зазіхаємо на пріоритетне право Бога на нас.

Апостол Павло в Першому посланні до коринтян 6:19 зазначає: «Хіба ви не знаєте, що ваше тіло – то храм Духа Святого, що живе в вас, якого від Бога ви маєте, і ви не свої? Бо дорого куплені ви. Отож прославляйте Бога в тілі своєму та в душі своєму, що Божі воля».

Як це зрозуміти? Коли в першоапостольській церкві люди не вважали що з маєтку свого за своє, то передавали все у користування християнської громади в особі апостолів. Приватне майно ставало надбанням усієї громади. Слово Боже каже, що якщо в нас вселився Дух Святий, то задля прославлення Бога та подальшого Його постійного перебування у нас потрібно поводитися так, як перші християни поводитися зі своїм майном, – віддати себе Йому.

Із справжньою вірою в те, що від марного життя ми викуплені «не тлінним сріблом чи золотом, а дорогоцінною кров'ю Христа, як непорочного і чистого Агнця» (1 Петр. 1:18-19), повинні прийти посвячення себе Богові. Ми перестаємо належати собі, а Він набуває нас у Свою власність згідно з нашою ж волею, а не під Його примусом, як дехто це неправильно уявляє собі.

Апостол Петро в своєму Першому посланні (2:9-10) вказує на високе покликання і становище, в якому хотів би бачити християн Бог: «Але ви – вибраний рід, священство царське, народ святий, люд власності Божої, щоб звіщали чесноти Того, Хто покликав вас із темряви до дивного світла Свого, колиш «не народ», а тепер народ Божий...» Бути в числі народу власності Божої – це переважне право людини, яка сповна віддається своєму Творцю.

Представники усіх християнських конфесій називають Бога Господом, але багато хто не вникає в значення цього, а слово «Господь» відповідає слову «Адонай», яке є одним з імен Бога та буквально означає «володар, господар, власник». Учень Ісуса Христа Хома, коли побачив Вчителя воскреслих із мертвих і повірив в це, промовив: «Господь мій і Бог мій!» (Ів. 20:28).

Бога недостатньо називати Господом, Йому потрібно надати можливість бути Господарем нашого особистого життя.

Як перевірити, чи це дійсно так у твоєму житті? Для цього відповімо на запитання: чий бажання я виконую? З чого розпочинаю свій день? Чи знаю, що від мене хоче Бог? Чи розумію я Його? Відповіді значною мірою визначатимуть, чий ми насправді.

Євангельське християнство сьогодні багато говорить про часи апостолів, нерідко згадує історичні періоди, в які відбувалися духовні пробудження націй, народності, окремих держав та поселень, із захопленням спостерігає за тим, що й нині Бог не змінився і діє в окремих місцевостях так, як і колись. А це відбувається саме там, де Церква така, як про неї сказано: «... вона – Його тіло, повна Того, що все всім наповняє!» (Еф. 1:22-23), і Божий дім такий, як про нього написано: «Дім Мій – буде домом молитви...» (Мт. 21:13).

Одного разу апостол Павло сказав: «Боночі цієї з'явився мені Ангел Бога, Якому належу й Якому служу...» (Дії 27:23). Тут вказується на два вкрай важливі моменти в житті апостола – належати і служити Богові, без яких неможливе практичне християнство. Павло в Другому посланні до Тимофія (2:19) писав: «Та однакостіть міцна Божою основою та має печатку оцю: «Господь знає тих, хто Його», та: «Нехай від неправди відступиться всякий, хто Господне ім'я називає!». Церкві, як стовпу і утвердженню правди, викупленій та запечатаній Духом Святим, відкрито дві важливі істини. І одна з них – лише людина, яка належить Йому, Бог знає і називає по імені.

Безліч людей сьогодні заявляють, що

вони знають Бога, виходячи із своїх розуміння та обізнаності про нього. Проте мало таких, які могли б пояснити, що означає «Бог знає мене».

Апостол Павло і належав, і служив своєму Богові. Можна служити в той час, коли ти не належиш Богові. Що дає таке служіння? Нічого. Богу, Який не потребує служіння людських рук і не має потреби ні в чому, служіння за власними рішеннями, інтересами, бажаннями та вигодами не потрібне.

Від того, чи ми належимо Богові, залежить те, чи знає Він нас. Ісус Христос застеріг: «Не кожен, хто каже до Мене: «Господи, Господи!», увійде в Царство Небесне, але той, хто виконує волю Мого Отця, хто на небі. Багато хто скажуть Мені того дня: «Господи, Господи, хіба ми не Ім'ям Твоїм пророкували, хіба не Ім'ям Твоїм демонів ми виганяли, або не Ім'ям Твоїм чуда великі творили?». І їм оголошу Я тоді: «Я ніколи не знав вас» (Мт. 7: 21-23).

Ось така страшна картина. Богів служили, в дім Божий ходили, молилися, в ім'я Його багато що робили, але в той же час Бог їх не знав, бо вони не належали Йому.

Любити – означає не належати уже собі, бо любов «... не шукає тільки свого» (1 Кор. 13: 5). Коли Бог полюбив нас, то віддав Себе в жертву, і якщо ми любимо Бога, то віддаймо сповна себе Йому, адже «коли ж хто любить Бога, той пізнаний Ним» (1 Кор. 8:3). А бути пізнаним Богом – це означає бути спасеним!

І.К.

БАТЬКИ І ДІТИ

Перед початком земної діяльності Христа Бог сповіщає Своему Синові: «Ось Я посилаю ангела Мого перед обличчям Твоїм, і він приготує дорогу Твою перед Тобою» (Мр. 1:2). Ангел прийшов в образі Івана й розпочав виконувати доручення. Одне з його найважливіших завдань містилося у давньому пророцтві: «І прихилить він серця батьків до дітей і серця дітей до батьків їхніх» (Мал. 4:5).

Як прихилити серця?

Колись мене дивувало: ну як такий грандіозний задум Божий – спасіння людства – може бути залежним від моїх стосунків з дочкою, сином чи іншими родичами! Адже це моє особисте, воно навіть за найгірших обставин не вийде за стіни моєї домівки. Як це може вплинути на такі всесвітнього масштабу події? Слава Богу, знайшлися мудрі брати, які пояснили: будь-яке суспільство неодмінно складається з сімейних клітин, таким чином, вся земля охоплена сімейними стосунками.

І це так! Хороша сім'я – це така собі оаза в пустелі, де спрагла душа може напиться живої води втіхи, підтримки, зняти нервову напругу, поділитися радістю, наповнитися любов'ю і силою. Хороша сім'я, як правило, самодостатня. Вона дещо нагадує корабель в автономному плаванні, де є все необхідне для тіла й душі на весь час походу. Це місце, де Господь дарує нам найбільше Своє благословення – дітей. Саме тут, а не деінде чоловіки й жінки мають всі умови для щастя.

Ісус сказав: «Залишить чоловік батька і матір і з'єднається з жінкою своєю, і будуть вони обоє одним тілом» (Мт. 19:6). Якщо подивитися неупереджено, то сім'я – то справжнє велике чудо. Варто лише вдуматися: двоє абсолютно чужих людей, ступивши на рушничок шлюбу, стають ріднішими, ніж рідні батьки!

З появою спільних дітей сім'я ще міцнішає. Діти – нагорода від Господа, каже Слово (Пс. 126:3). І ми це добре розуміємо. Скільки грошей витрачається на забезпечення нащадків усім необхідним для життя, виховання, лікування, скільки підносяться молитов тих, у кого з якихось причин дітей немає! І яка радість, коли нарешті в домі пролунає дзвінкий голосок немовляти. У сім'ї починається інше життя. Нова людина прагне зайняти своє місце у родині, вносить досить суттєві поправки у стосунки між батьками. Але все це не приносить смутку, навпаки, робить життя більш наповненим та змістовнішим.

Поки діти малі, ні в кого сумнівів немає – це дійсно нагорода. Але ось наші хлопчики й дівчатка виростають. Настає час їм відділятися від батьків і приліплятися до своїх «половинок». Діти відходять, будують власне життя. Будують по-іншому – вони взагалі багато в чому інші. Часто це стає болісним відкриттям для батьків... Поради старших, їхній життєвий досвід не дуже потрібні молодим – в Інтернеті є відповіді на всі запитання. У них у пошані інші цінності, інші авторитети, у них нерідко й інші політичні погляди. Настає певне відчуження, віддалення колись таких близьких людей, переорієнтація спрямування почуттів: у дітей – у бік власних дітей, у старих батьків нерідко в порожнечу.

Думаю, ворог тут непогано постарався. Бог не планував драматичного розриву між поколіннями, але це сталося, бо люди сильно віддалилися від Бога, й ворог цим успішно скористався: яка прірва утворилася між Творцем і творінням, така ж і між самими людьми. Попри глобальні наміри, Господь, люблячи чоловіків та жінок, хоче повернути стосунки рідних до первісного, задуманого Ним стану, прибрати перешкоди на їхньому шляху до родинного щастя.

Ісус сказав: «Не думайте, що Я прийшов принести мир на землю; не мир прийшов принести, а меч. Бо я прийшов порізати чоловіка з батьком його, і дочку з матір'ю її, а невістку зі свекрухою її. І вороги чоловікові – домашні його» (Мт. 10:34).

Страшні слова. Як поєднати їх із давньою заповіддю про примирення батьків та дітей? (Мал. 4:5). Ісус приніс Слово Правди у світ, що не знає живого Бога. Хтось із радістю прийняв Його вчення, а хтось категорично відкинув. Колишні добрі стосунки розтинаються, немов мечем. Усе це

відбувається на наших очах. Але той меч розділяє, та не вбиває, кожному до останнього подиху залишається можливість стати на бік Істини й віднайти нове, щасливе життя у Христі Ісусі.

Покривало шани й любові

У книзі Буття є одне місце, що дуже яскраво висвітлює певні стосунки батьків та дітей. «Ной почав порати землю і насадив виноградник. Та й випив він вина й упився у своїм наметі так, що й обнажився. Побачив же Хам, родоначальник Хаана, що батько тілом світить, та й захопився оповідати про те братам своїм надворі. Тоді взяли Сим і Яфет накривало собі на плечі і, підступивши спинами, прикрили наготу батька свого, обличчя ж їхні були відвернені від нього, то й не бачили наготи батька» (Бут. 20-23).

Господь приводить до покаяння дуже різних людей: добрих і не дуже добрих, чесних і нечесних, лагідних і жорстоких. Минають роки, підрастають діти й починають активно цікавитися своїм родоводом, життям своїх батьків та дідів.

Пам'ятаю одного свого шкільного приятеля. Батьки його розлучилися, коли він був ще малий, у кожного з них давно була нова сім'я. І ось коли хлопець підріс, йому дуже закортіло дізнатися, чому ж розлучилися тато з мамою, яка причина, хто з них був винний. Поговорив він із батьком, поговорив з матір'ю, обоє бурмотіли щось невразне, явно не бажаючи відкривати синові свої таємниці. Та хлопець не вгавав, почав питати родичів. На щастя, серед них знайшлася одна мудра жінка, аби на болоче запитання хлопця відповіла йому так: «А скажи-но, Колю, навіщо тобі все це потрібно? Ну, з'ясуєш ти, що хтось із твоїх батьків зробив щось негарне або просто допустив грубу помилку, то й що? Будеш їх судити?». – «Та ні, я ж просто...» – «Якщо просто, то викинь це все з голови. Батько до тебе добре ставиться, допомагає тобі? Так. І мама теж. Вони обоє дуже багато зробили для тебе, аби ти став отаким гарним хлопцем. Збережи все те добре, що вони тобі дали, і шануй їх за це. А їхнє життя і їхні помилки нехай залишаються з ними». Хлопцеві вистачило здорового глузду, аби прислухатись до поради розумної жінки.

У кожної людини є своя «нагота», те, що захищено від стороннього ока. Чи треба знати синові, що його тато до покаяння був закоренілим наркоманом і завдав багато страждань своїм батькам? Чи потрібно знати дочці, що її мама не завжди була вірна батькові? Що батько чи мати були не зовсім чесні, не зовсім мудрі, не зовсім справедливі? До того, як діти досягли свідомого віку, батьки їхні «намотали» чимало років, де було всього: і невдач, і поразок, і сумнівних перемог, і тяжких помилок. Чи варто у все це викласти дітям? А якщо вже щось вилізло, то чи не краще відвернутися від нього й накрити «покривалом» розуміння та поваги й більше ніколи не бачити тих речей?

Батьки, не дратуйте дітей!

«Батьки, не дратуйте дітей ваших, щоб вони не впадали у відчай» (Кол. 3:21). Ця заповідь пустила глибоке коріння у наш побутовий ґрунт. Хто має дітей, той знає: дитина, котра щойно зіп'ялася на ніжки, потребує постійного, недремного нагляду. За малим треба буквально ходити назирці: то він повитягає шухляди й викидає на підлогу все, що там є, то тягне руку до ножів та виделок, то починає «вивчати» електроприлади... У міру того, як діти підрастають, пильної батьківської уваги вже потребують інші речі – чимало клопоту завдає той же комп'ютер. Нерідко буває, що мами й тата за багаторічною звичкою абсолютно впевнені: їхні вже дорослі діти просто пропадуть без батьківських настанов та їхнього великого життєвого досвіду.

Одна знайома якось дізналася, що її син-школяр почав дружити з дівчинкою з паралельного класу. Переглянувши тихенько усі синові папери, вона знайшла там листи від тої дівчинки – зі зрозумілих причин діти не хотіли користуватися електронною поштою. Протягом року жінка пильно слідувала за стосунками молодих людей, терпіла, не втручалася, але якось щось там у цих стосунках їй не сподобалося й вона не

втримала, сказала синові. Це був справжній шок для хлопця! Кілька місяців він ходив немов прибитий, не розмовляв з матір'ю, аж поки вона не попросила в нього пробачення й не обіцяла ніколи більше не копірситися в його таємниці.

Навіть маючи хороших, слухняних дітей, нам не завадить хоча б зрідка просити у Бога мудрості.

Один чоловік у молоді роки мріяв навчитися грати на баяні – тоді це було дуже модно, але не спромігся й вирішив здійснити свою мрію через мало. Хлопець мав непогані технічні здібності, та дарма! Батько, звичайно ж, краще знав, що потрібно синові для щастя. Так що не пізнав хлопець ні нормального дитинства, ні повноцінної юності, – усе через ту музику. Неважко уявити, які почуття вирували в його душі. Необхідну професійну освіту таки здобув, та баян на той час вийшов із моди, тож, звільнившись від опіки батька, хлопець закинув інструмент у комірчину, влаштувався в авторемонтну майстерню, де й розквітлий його непересічні природні здібності.

«І ви, батьки, не дратуйте дітей ваших, а виховуйте їх у вченні та настановленні Господнім» (Еф. 6:4). Ми, віруючі, докладаємо великих зусиль, аби наші діти стали членами церкви, і, звичайно ж, саме так і виховуємо їх. Але якщо виховному процесові дещо бракує необхідної поміркованості, то плід виховання може вирости зовсім не такий, на який ми сподівалися.

Жінка прийшла до пастора на консультацію й просить поради. Розповідає. Живе вона з сім'єю сина – його дружиною та онуком. І звичайно ж, активно виховує їх усіх у християнському дусі. «Син на роботі, а я й обід готую, і прибираю, і мию, і з малим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула, і з іншим – все я. Невістка ж ото поснідала – і на диван перед телевизором. Серіали дивиться до самого обіду. Кажу їй: «І що ти там знаходиш корисного? Пусте ж усе! Краще б Біблію почитала». «Немає в мене Біблії», – каже. «Як же немає? Я ж вам подарувала на день народження. Де вона?» «Не знаю», – каже. Ну, викинула

«УВЕСЬ ЦЕЙ ЧАС У СВОЇЙ ПРОСТОТІ БОГ БУДУВАВ ЦЕРКВУ...»

12-13 листопада 2016 року церква «Джерело життя» з міста Надвірної Івано-Франківської області відзначала 20-ту річницю свого служіння. Гаслом проведення дводенної конференції стали слова з Біблії: «І будеш пам'ятати всю ту дорогу, що Господь, Бог твій, вів тебе нею по пустині... щоб упокорити тебе, щоб випробувати тебе, щоб пізнати те, що в серці твоєму, чи будеш ти держати заповіді Його, чи ні» (Повт. Зак. 8:2).

Як на справжньому дні народженні, розділити радість святкування ювілею з'їхалися рідні та дорогі місцеві християнській родині друзі, які вклали свою лепту в розвиток та зростання церкви. Привітаннями і настановами поділилися також служителі з сусідніх церков. Наслідуючи слова Святого Писання: «І будеш пам'ятати всю ту дорогу...», кожен ділився спогадами та переживаннями про те, «як тоді було».

А починалося все 1984 року. У Надвірній церкві тоді ще не було. Тільки декілька братів та сестер відвідували сусідні громади, молячись та просячи Бога про свою власну спільноту. Вони тоді ще навіть не здогадувалися, що Господь не лише вислухав їхні прохання, а й вже почав відповідати на молитви.

У цей час на Закарпатті служила команда місіонерів з Данії. Йоганнес, Нік, Джон — це імена проповідників від місії «Пілігрим», які разом зі своїми сім'ями звіщали Євангеліє та засновували церкви на посткомуністичних теренах східної Європи.

«У 1995 році ми переїжджали через Карпати, вже випав перший сніг, і ми застрягли на перевалі, — з усмішкою на обличчі ділиться пережитим Йоганнес, один із членів команди. — Ми шукали, де зупинитися. Спочатку поїхали в Коломию, але там не знайшли чого шукали. Потім звернули увагу на невелике містечко Надвірну. Ми бачили Божу благодать тоді».

«Ми не завжди з впевненістю робимо крок вперед, коли цього від нас хоче Господь, — продовжує місіонер. — Але коли ми оглядаємося, тоді бачимо: усе, що відбувалося, не було випадковим, це було ведення Боже, про яке ми не знали».

Вони проводили євангелізаційні служіння у своєму вагончику на колесах просто неба і там жили. «Увесь цей час у Своїй простоті Бог будував церкву...» згадує

Йоганнес. — Деколи Господь відповідає на молитви, іноді мовчить. Добре, якщо відповідає, але ще краще, коли Він робить те, про що ти й не просив. Отримавши депортацію, ми були змушені покинути територію України через сильний опір місцевих релігійних громад. Розуміючи, що без підтримки найближчих церков нам буде важко, ми звернулися за допомогою до тодішнього єпископа Івано-Франківської області Євгена Пилипова. Він нас не знав, навіть ніколи не чув про нас, але зразу проявив довіру».

Перше хрещення відбулося восени 1996 року, і саме тоді стартував відлік служіння церкви в Надвірній. Під покровом Божим та за підтримки церкви Івано-Франківська церковна громада росла та розвивалася, однак власного приміщення не було. Богослужіння відбувалися в різних орендованих приміщеннях: актовій залі комунального підприємства, в офісах хлібокомбінату, у Будинку культури... Серця горіли служінням, а душі мерзли в холодних приміщеннях у некомфортних умовах.

«Пам'ятаю, як в одному з приміщень колишнього хлібокомбінату після богослужіння завалилася стеля в головному залі, — пригадує сестра-очевидець. — Тоді ще до нас в гості приїжджав львівський молодіжний хор. Дяка Богу, ніхто не постраждав».

Але Господь не залишив Своїх дітей «без даху над головою». Написано, що «тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре» (Рим. 8:28). Той випадок став поштовхом до ревної молитви за власне приміщення. Дуже довго чекали не довелося. Знайшлося жертвоне серце, відкрите до голосу Небесного Отця. Трохи більше року — і церква «Джерело життя» провела богослужіння у власному приміщенні.

Чудеса та свідчення супроводжують місіонерів упродовж «всієї дороги». Бог піклувався не тільки про «храм матеріальний», але й змінював і продовжує змінювати серця — «храм Духа Святого» (1 Кор. 3:16). Саме тому найціннішими є свідчення про те, як Господь Ісус Христос міняє та зміцнює Своїх дітей. Ці історії також допомагають зрозуміти, наскільки важливо бути частиною церкви, а не тільки «приходьком».

Сестра Тетяна, дитячий служитель

Після покаяння ми з чоловіком шукали церкву, але не знайшли. Одного дня я зайшла до подруги на роботу, де зустріла дружину пастора, і та запросила мене на богослужіння. Тоді я не пішла, не хотіла йти без чоловіка, який був на заробітках.

Але, повертаючись із заробітків, він потрапив у аварію і не вижив. Через день після похорону я прийшла до церкви, і відтоді минуло вже 13 років. Я отримала від Бога відкриття, що не повинна бути сама, мені потрібна церква. Людина не може перебувати постійно наодинці з собою, їй необхідна спільнота. По-перше, вона повинна десь черпати сили. По-друге, з кимось ділитися і щось віддавати. Я зрозуміла, що, попри таку велику кількість деномінацій у світі, в Бога є місце для мене, місце, де за Його передбаченням я маю служити.

Брат Петро, диякон церкви

Одного разу пастор після чергової моєї проповіді поділився зі мною своїми зауваженнями. На той час я вже проповідував близько двох років. Невеликий період, але мені здавалось, що все добре. Я вважав, що пастор занадто багато від мене вимагає. Образа всередині говорила: сядь на задню лавку і не проповідуй. Але, помолившись та віддавши все в руки Божі, я зміг відкинути ці думки, які не давали думати тверезо, і визнав свої помилки. Чого навчило мене служіння — це те, що в церкві допомагають побачити і виправити свої недоліки й огріхи.

Сестра Марія

Внаслідок ускладнень після операції я почала різко втрачати зір. Дійшло до того, що у свої 25 років носила окуляри з грубими скельцями. Та все одно покладала надію на Господа, знаючи, що Він може мені допомогти.

Одного разу я прийшла на служіння, а перші місяці були вже зайняті, тому була змушена сісти десь за 12 метрів від сцени. Усе було розмите, як у тумані. Я знову почала молитися, прохаючи Бога дозволити мені побачити обличчя проповідника. Помолвившись, розплющила очі — і побачила не лише його обличчя, але й колір його очей. Я й досі не перестаю дякувати Богові за це.

Соломія Малишевська

ДОРОГІ БРАТИ І СЕСТРИ В ГОСПОДІ!

Передплата-2017 розпочалася.

Умови передплати:

**один примірник — 120 грн. за рік;
19 примірників (0,5 кг) — 850 грн. за рік;
38 примірників (1 кг) — 1000 грн. за рік;
78 примірників (2 кг) — 1200 грн. за рік.**

Кошти можна переказати на рахунок:

**26002000007923 у ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726**

(з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «За євангельську віру»)

або поштовим переказом на адресу:

**Карпюк Олег Ярославович,
місія милосердя «Добрий самарянин»,
вул. Мочульського, 1, Івано-Франківськ, 76002**

(з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «За євангельську віру»)

«ПЕРШ ЗА ВСЕ ПИЛЬНУВАТИ СЕБЕ!»

На святковій конференції, присвяченій 20-річчю церкви міста Надвірної, побував особливий гість — старший пресвітер обласного об'єднання церков ХВС Тернопільщини єпископ Віталій Яцюк. Усім запам'яталися його глибокий семінар на життєву тему і глибокий проникливий спів.

Користуючись нагодою, нашкор С.Малишевська задала служителям кілька актуальних для кожного християнина запитань.

— Ми живемо у нестабільному світі, у часи подвійних стандартів. На що християнам орієнтуватися, щоб бути готовими до приходу Христа?

— Думаю, що в цьому плані нічого не змінилося. Ісус Христос сказав достатньо чітко: «Пильнуйте і моліться, щоби не впасти в спокусу» (Мр. 14:38). Тому, щоб завжди бути готовим до кінця, треба пильнувати.

Пильнування — це особливий стан очікування щодо самого себе, тому що Біблія каже не просто пильнувати, а насамперед пильнувати себе. «Уважайте на себе, — каже Ісус, — щоб ваші серця в останній час не обтяжувалися» (Лк. 21:34). Не обтяжувалися якимись життєвими клопатами, п'янством, ненажерством та іншими речами, щоб той день не застав вас несподівано. Тому пильнування себе, свого служіння — це, на мою думку, найважливіше у всі часи, бо людина, яка не може пильнувати, не вміє пильнувати чи пильнує когось замість себе, буде мати шкоду.

— А як щодо тих, які відхилилися від дороги: чи мають вони шанс навернутися і відновитися?

— Абсолютно всі мають шанс відновитися.

— А якщо це служитель? Чи існує для нього можливість відновитися у служінні?

— Служителі — це особлива категорія людей, і тому служитель, який згрішив і впав, має можливість на відновлення та покаяння, але не в тих межах, які він мав до цього часу, тому що служитель є взірцем і має бути бездоганним, тобто не може бути жодної догани, публічної в тому числі. А якщо було привселюдне падіння, публічна догана — Бог прощає, це безумовно, але посягнути гіркість, негативний приклад не відміниш. І повертатися на попереднє служіння однозначно не рекомендується.

Я знав служителів, які каялися і відновлювалися перед Богом, але попереднього служіння вже не несли. По-перше, на їхньому місці були вже інші люди, а по-друге, вони втратили ту довіру, ту бездоганність, що є морально кваліфікаційною нормою для служителя.

Пам'ятаймо, що до служителя особливі вимоги, і не ми їх поставили. Цей стандарт визначив Сам Бог у Святому Писанні. У Діях апостолів написано, що це мають бути люди доброї слави.

— А як щодо царя Давида, а також Петра, який тричі відрікся від Христа, однак Христос відновив його, назвавши скелею, на якій Він побудує Церкву Свою.

— Давид ніколи не був служителем, він був царем. І Дух Святий висунув вимоги до служителів, коли вже була заснована Церква. У тій ситуації з Петром Церкви також іще не було.

Отже, морально кваліфікаційні вимоги до служителя — це новозаповітний ступінь, встановлений Святим Писанням, коли була встановлена Церква.

— Ваші побажання напередодні Нового року.

— Я б побажав, щоб ми ніколи не занедбували того, у чому маємо перебувати. Першоапостольська Церква мала чотири пріоритети: «Вони перебували в науці апостольській, спільноті братерській і в ламанні хліба, і молитвах» (Дії 4:42). Я вважаю, що якщо Церква загалом і кожен християнин зокрема в будь-який період часу буде перебувати в цих чотирьох важливих пріоритетах, тобто в читанні Слова, у спілкуванні, у спільній трапезі і молитвах — це дасть благословенний результат на вічні віки.

«ХРИСТИЯНСЬКА МОЛОДЬ ПОВИННА АКТИВНО ДОЛУЧАТИСЯ ДО СВЯТКУВАННЯ ЮВІЛЕЮ РЕФОРМАЦІЇ»

Вже третій рік поспіль в церкві «Дім Євангелія» м. Хмельницького проходять зустрічі для молоді та підлітків.

Тут їх між собою називають coffee house (зустріч за горнятком кави), бо вони мають неформальний характер і проводяться з метою спілкування, прославлення Бога і знайомства з новими людьми (можливо, майбутніми членами церкви).

Головне правило зустрічі — приходь сам та приведи з собою друга. Тому coffee house відвідують не лише християни, але й невіруючі люди, які прагнуть більше дізнатися про Бога.

Останнього разу молодіжний coffee house зібрав понад 200 представників студентської та учнівської молоді.

Ольга, постійна учасниця таких зустрічей, розповідає: «До протестантських церков ставляться з насторогою. У людей вже склався міцний стереотип, що ми — сектанти і прагнемо залучити до своїх лав якомога

більше людей. Такими зустрічами ми хочемо показати, що нічого страшного тут не відбувається. Ми звичайні люди, які вірять в Бога і хочуть прославити Його».

Спеціальним гостем заходу став народний депутат України, голова Міжфракційного депутатського об'єднання «За духовність, моральність та здоров'я України» Павло Унгурян. Він сказав, що таких зустрічей повинно бути більше. Аби молодь

спілкувалася, слухала Слово, знаходила відповіді на важливі питання. І головне — об'єднувалася довкола християнських цінностей.

«Сьогодні Україна має реформуватися духовно. Без цього неможливе відродження країни. Християнська молодь повинна активно долучатися до цього процесу — реформувати своє служіння, свої взаємини з Богом і, звісно, пропагувати в суспільстві духовні та християнські цінності».

**№ 12 (147) Виходить щомісяця
ГРУДЕНЬ 2016 р.**

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Адреса редакції: **76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com**

Засновник — Всеукраїнський союз церков
християн віри євангельської п'ятидесятників

**Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Віталій Петрашук;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.**

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Газета віддрукована в
Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726